

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director:

Joan E. Jarque i Jutglar
D.L. 14387

Sol·licitat control O.J.D

Impreso en Barcelonesa
de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Onsevolga que
aparegui el Bisbe,
que allà hi hagi
la comunitat, de la
mateixa manera que
onsevolga que hi ha
Jesucrist, allà hi ha
l'Església catòlica,
universal. Està bé,
doncs, que reconeguem
Déu i el Bisbe.
Qui honra el Bisbe,
és honrat de Déu.
De Sant Ignasi
d'Antioquia,
bisbe i màrtir.
(Segle I-II)

N.º 72

Setmana del 8 al 14 de febrer del 1981

30 Ptes.

Vers el restabliment d'un equilibri mundial

"Mans Unides": Lluitar contra la fam al món

L'organització "MANS UNIDES" participa amb d'altres 92 països en l'acció mundial llançada per la FAO el 1960, a través del Comitè de campanyes contra la fam.

La finalitat de "MANS UNIDES" és combatre la fam, la misèria i l'opressió en el món, i ho fa a través de projectes concrets de desenvolupament, i també a través de la difusió i suport a les idees de justícia i solidaritat.

"MANS UNIDES" només ajuda a que els pobles siguin els artífexs del seu propi desenvolupament, però de cap de les maneres els hi dona feta una tasca que anul·laria o "colonitzaria" la seva pròpia iniciativa. Per això, els projectes ens venen proposats des de la base, per aquells que ho necessiten. No imposen les nostres maneres, ni els nostres mètodes.

Però exigim eficàcia en els seus.

Amb això, hom pretén donar consciència als pobles del Tercer Món de la possibilitat del seu desenvolupament i del seu progrés i als països rics de la injustícia amb què gaudeixen els béns que posseeixen.

A ambdós, hom els hi proposa cercar el camí per al restabliment d'un equilibri mundial i d'un nou ordre internacional el qual sigui la base de tota justícia.

La Campanya ha de lluitar, cridar i alçar la veu per aquesta justícia. I, com a Comitè Catòlic, acull i canalitza l'acció de l'Església espanyola a favor del Tercer Món.

La seva acció, però, és universal i no discrimina ningú degut a la seva raça, nacionalitat o creença política o religiosa. És una acció de tots i per a tots.

Bisbes anglicans:

"Crear reconciliació en lloc de controvèrsia"

Londres.— Davant la visita del Papa a Anglaterra, el 1982, les controvèrsies tenen un caire greu. Després de que un diputat del Parlament, Enoch Powell, encapçalés els titulars dels diaris amb la seva crítica a Joan Pau II ("The Times" també va informar detalladament sobre això), dos bisbes de l'Església anglicana intentaren a través de les "cartes al director" del "Times", expressar llur esperança en el foment de l'ecumenisme amb la visita del Bisbe de Roma.

Afinant

La convergència

El concepte teillardu de convergència expressa el fet de l'evolució generalitzada segons el qual tot el que s'eleva en un moviment convergent. Malgrat la coincidència política en el mot, és el que desitgem de cor per a la nostra Església.

Tant de bo que, gràcies a l'abandó humil de llasts propis i a una ascensió fidel vers el Senyor —l'oració és l'ascensió de l'ànima a Déu— tots convergíssim una mica. Aleshores ens adonariem que, per exemple, ni tots els que desitgen una altra pràctica, en l'Església llatina, pel que fa al celibat dels preveres, menyspreen el do evangèlic de la virginitat, ni tots els que se'n alegren menysvaloren l'amor procreador; ni tots els que demanen el presbiterat per a la dona ignoren que la igualtat, que s'imposa, de dos éssers distints, pot realitzar-se plenament per altres camins, ni tots els que accepten la pràctica apostòlica de l'Església refusen a la dona els més alts llocs en l'altíssima jerarquia de la caritat.

El vector d'aquest "convergència" fóra la fe comuna en l'Esperit que fa créixer el Cos del Crist.

Joan E. Jarque
i Jutglar

Fer arribar el missatge de l'Evangeli als llocs més apartats

Tarragona: Nous estudis de gravació al servei de l'Església

Tarragona.— Actualment, s'estan realitzant unes obres d'arranjament al Palau Arquebisbal de Tarragona, motivades per la necessitat d'ampliar els serveis administratius. Això té un primer sentit funcional, complint-se, a més, el propòsit de revitalitzar la Casa de l'Arquebisbat, aprofitant les seves dependències, junt amb la conservació del patrimoni arquitectònic.

Dins d'aquesta línia de millores, cal remarcar la posta en marxa dels nous estudis de gravació, taslladats des del Seminari al Palau Arquebisbal. La modernització dels mitjans tècnics, i el creixent nombre de programes, han obligat a realitzar les obres escaients per a construir uns estudis aptes per a les necessitats actuals.

Nombrosos programes

Segons les dades facilitades pel Delegat Diocesà de Mitjans de Comunicació Social, Mn. Manuel Pasqual Saperas, es realitzen vuit programes i gravacions, entre diàries i setmanals, que s'emeten per tres emissores: Ràdio Popular de Reus, Ràdio

Tarragona i La Veu del Mediterrani de Tarragona. Això representa, setmanalment, 443 minuts d'emissió, és a dir, set hores i trenta vuit minuts.

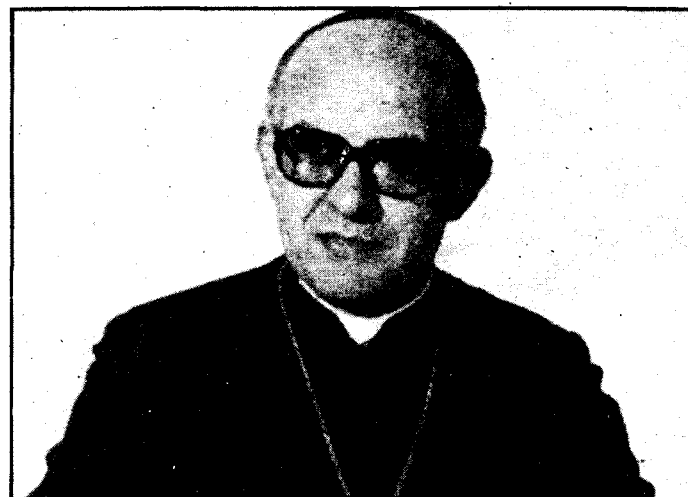
Realment, els nous estudis de gravació constitueixen un servei pastoral necessari per tal de fer arribar la paraula de l'Evangeli als més diversos i llunyans indrets de la Diòcesi, la primera i gairebé la única que disposa d'uns mitjans tant moderns de producció radiofònica.

Aquest servei diocesà compta amb un equip de col·laboradors de dotze persones. Els responsables del Servei de Produccions Radiofòniques dediquen unes 35 hores setmanals al treball propi de realització, gravació, redacció i muntatge dels diferents programes i produccions.

Durant l'any es realitzen també vint-i-cinc programes de mitja hora de durada que complementen l'Escola de pares. Per la Quaresma, s'intensifiquen les gravacions del Sr. Arquebisbe que, a més de les emissores habituals, es donen també per Ràdio Reus i Ràdio Penedès.

Co-príncep d'Andorra

Dr. Martí i Alanis: deu anys al front del bisbat d'Urgell

Bisbe i co-príncep, una tasca feixuga però de servei.

La Seu d'Urgell.— El proppassat divendres, dia 30 de gener, tingué lloc el desè aniversari de la presa de possessió del bisbe de La Seu d'Urgell i co-príncep de Les Valls d'Andorra, Dr. Joan Martí i Alanis.

El doctor Joan Martí i Alanis, nasqué l'any 1938 a Milà (Tarragona) estudiant a la mateixa diòcesi on fou ordenat sacerdot, el 17 de juny de 1961, seguint estudis d'Humanitats Clàssiques a Salamanca. Després fou director del Col·legi Episcopal de Nostra Senyora de la Mercè a Montblanc, i director-fundador del Col·legi Menor de Sant Pau. Va ocupar el càrrec de Vicari Episcopal de Fe i Ensenyament. Essent nomenat bisbe d'Urgell el mes de novembre de 1970, prenent possessió solemne del bisbat el dia 30 de gener de 1971, i consagrat i ordenat bisbe en la catedral de Seu d'Urgell el 31 de gener de 1971, pel nunci monsenyor Dadaglio, i altres altes jerarquies de l'Església.

L'ESTALVI TERCERA EDAT TÉ BONA BASE I UN INTERÈS ALT

La bona base: La d'uns bancs que, ara fa dos anys, es varen proposar en ferm d'ajudar la Tercera Edat. Uns bancs d'experiència que saben què significa treball i estalvi, i què val la tranquil·litat a l'hora de confiar-los els diners.

L'alt interès: per a totes aquelles persones que, per haver arribat a la Tercera Edat, han deixat de treballar i volen obtenir una bona rendibilitat dels estalvis, pocs o molts, fruit del seu treball.

Vingui a veure'ns. Més de 100.000 persones estan molt satisfetes d'haver-ho fet en el seu dia.

Per a nosaltres, la Tercera Edat és la primera.

ESTALVI
3ª EDAT

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

Corresponsabilitat i món obrer

La diòcesi de Barcelona va acabar la setmana passada l'etapa, molt important, del treball dels grups que s'han ocupat del vuit temes de l'Assemblea. La consulta ha estat oberta a tothom, primer en el treball bàsic dels grups, sens dubte el més ric en fruits pel que fa a la participació del més gran nombre de persones d'ambients i orientacions distintes a la tasca pastoral diocesana; —després a través dels delegats de cada grup en les sessions conclusives amb llur vot i amb algunes intervencions orals—, que tothom hauria desitjat que haguessin pogut ser més nombroses i més dialogants.

El dissabte vinent, tindrà lloc la sessió de treball conclusiva. El cardenal, els

bisbes auxiliars i el Consell de govern presentaran el programa pastoral realitzable en un futur pròxim confegit tenint en compte les proposicions aprovades pels grups de treball i que entren dins de l'àmbit d'una diòcesi en comunió amb l'Església universal.

Un primer assaig de "corresponsabilitat" haurà estat doncs la mateixa celebració de l'Assemblea. I una corresponsabilitat com li escau a l'Església que no és un club o un partit religiós i on les responsabilitats dels membres diferents són distintes. Per això fins que tots els membres eclesials hauran aportat llur contribució pròpia, segons llur ministeri peculiar, no es veurà el que l'Assemblea significa veritablement per a l'acció pastoral i

missionera de l'Església a Barcelona.

Pel que fa al tema del món obrer, de tanta importància i tant freqüentment tractat a base de tòpics, el grup de treball del diumenge darrer va donar una prova de seny eclesial, i al capdavant de comprendre finament el sentit de la corresponsabilitat, en refusar una proposta que demanava un bisbe especial per al món obrer, justificant el refús per la raó definitiva que el bisbe ho és per a tots. La corresponsabilitat cristiana no travessa tant sols verticalment el cos de l'Església exigint a cada ministeri la seva aportació, sinó que també el recorre horitzontalment estimulant tots els carismes i vocacions a col·laborar activament a l'edificació del Crist total.

El lector escriu

Greu burla d'una compra d'estatges

Som unes cent famílies de Montcada i Reixac, concretament del barri Font Pudenta, que fa temps vam comprar uns pisos, locals i places de parking (amb contracta privat a petició de l'empresa "Construcciones López") tot firmant lletres pel valor ajornat.

En la major part dels pisos, locals i places de parking, l'esmentada constructora va hipotecar cinc blocs a la Caixa de Pensions, un altre a SEGURITY, i va fer una opció de compra a favor de Construccions ACCSA en un altre bloc. Tot això es va realitzar sense comptar per res amb nosaltres, els quals continuem acomplint als pagaments estipulats als nostres contractes.

Davant els ajornaments dels constructors per a fer les escriptures, quan finalitzaren els pagaments, vam anar al registre de la propietat i quina no seria la nostra sorpresa en comprovar que els pisos i locals eren hipotecats a la... CAIXA DE PENSIONS; i se'ns comunicà que, perquè "Construcciones López" no estava al corrent de pagament, s'havia instruït hipotecari per a l'EMBARGAMENT I SUBHASTA DELS PISOS. També anàrem a confirmar les altres hipoteques i opcions de compra.

Immediatament es féu querrela criminal, essent la nostra situació actual, la que segueix: Resulta que, per a recupe-

Segueix a la pàg. 4

Divorci: la dissolució per acord mutu, anacronisme individualista

Per a començar a entendre una mica la posició de l'Església davant del divorci, el primer que cal dir és que la seva doctrina i el seu consell són desinteressats. Més d'un pensará que aquestes paraules són molt boniques o piadoses i que, amb el pretext de servir a l'home i a la societat, l'Església tracta de perllongar el seu domini sobre les consciències. Però, tòpics a part, ¿pot imaginar-se avui que l'Església pretengui cabdillatges sobre la condició ètica de l'home modern i que ho intenti precisament sobre un afer tant apassionat i apassionant com és el debat referent al divorci? Les posicions eclesials sobre aquest punt només poden procurar a l'Església enemics i distanciaments per part dels qui veuen en la legalització del divorci un modern assoliment de la llibertat, una solució a llurs problemes personals —molt dignes, sens dubte, d'ésser tinguts en compte— o, en darrer terme, una porta oberta "per un atzar".

Encara més difícil serà entendre que aquest desinterès de l'Església és real adhoc de cara a Déu. Les posicions de l'Església davant del divorci no miren a defensar no se sap bé quins drets de Déu. La raó és molt senzilla: Déu no legisla per defensar-se de l'home ni per dominar a l'home. Les anomenades lleis divines —cotràriament no mereixrien el títol de lleis— només poden existir si procuren promoure el bé dels homes. Invocar-les pel cas del divorci només tindria sentit si les mateixes realitzessin el que és entranya de la justícia i la raó de ser de qualsevol llei: el bé de la comunitat. I és

aquest el cas.

L'Església entén que dos extrems han de quedar ben afermats en el modern debat sobre el divorci: que l'estabilitat del matrimoni és un valor importantíssim per a la convivència social i que el matrimoni és una institució social; i per això no susceptible de ser dissolt sense cap intervenció dels qui, constituïts en autoritats, representen a la societat i tenen encomanada la promoció del bé del conjunt social.

Enfront als apassionaments o les frivolitats dels qui van pel món dient que la institució matrimonial és un anacronisme, un instrument per a perpetuar la dependència de la dona, un "invent" conservador i una escola de conservadurisme social, l'Església reafirma que el matrimoni i la família continuen tenint encara un valor incalculable per a l'equilibri psicològic, moral i intel·lectual dels homes i per a l'obertura dels individus a la dimensió social pròpia de les persones. Les veus que diuen el contrari, a més de desafinades, topen amb l'experiència de cada u, i la societat, en la seva immensa majoria, les escolta com enganyoses o al menys com exagerades. L'home modern segueix apostant pel matrimoni com a bé i com a valor per a l'individu i per a la societat.

Però admesa la importància de l'estabilitat del matrimoni, ¿podem sentir-nos satisfets del que es fa per aferrar-la i arrelar-la, promocionar-la i protegir-la, per a defensar-la d'inconsiderats atacs? De res serviria declamar mil ditirambes a l'estabilitat dels matrimonis si des-

prés per manca de lleis que la promocionin o per excessos de contratestimonis se l'exposés a la pitjor de les intempèries.

Quan l'Església parla contra el divorci no ho fa —i cal subratllar-ho— per a pronunciar un "no" rotund sense fissures a la seva possible legalització. Tres documents de l'Espiscopal espanyol sobre aquest particular impedeixen dir sense més matisos que l'Església considera la legalització del divorci com un abús del poder legislatiu i com un mal sense cap bé. La veu del magisteri de l'Església insisteix fins fer-se pesada —i, com cal agrair-li!— en que no es procedeixi amb precipitació o frivolitat a l'hora de legislar sobre el divorci. És molt el que la societat es juga a aquesta carta, i cal pensar-ho bé. Però l'Església és conscient de que, en determinades situacions i en casos concrets, la responsabilitat dels legisladors cal que se sàpiga interpellada pels mals que podrien succeir si no s'introduïa una normativa jurídica sobre aquells matrimonis que, arruinada la seva estabilitat, no poden ja tornar-se a unir. Si aquest és el nostre moment social i si les normes al respecte han d'ésser més o menys rigoroses per a evaluar les raons i motius que facin ineludible el divorci, tot això és de la incumbència exclusiva dels legisladors i res té a dir l'Església, en les seves instàncies jeràrquiques, sobre aquests particulars. Poden i han de fer-ho els cristians, com a ciutadans, ja que el fet de confessar-se com a tals no els resta a desinteressar-se dels mateixos.

L'Església entén que el matrimoni és una institució social. Lliures l'home i la dona de contraure'l, un cop ja constituït el matrimoni forma part del teixit social, igual com totes les altres institucions que fomenten el bé de la comunitat en els camps més diversos. Cap d'aquestes pot dissoldre's si no és d'acord amb normes i lleis. ¿Podria fer-ho la institució matrimonial per ella mateixa i davant d'ella mateixa sense la més petita atenció als mals socials que la seva dissolució pot provocar sense que els representants i mandatariis de la comunitat social els avaluin i sospesin, sense que els interessos de tots els afectats hagin de ser tinguts en compte? Si hi ha un assoliment madur de la modernitat en quan a les llibertats, aquest no consisteix en entendre la llibertat com una carta de corsari, sinó assumint la llibertat de cadascú dins el marc de les llibertats de tots. La llibertat que no té cura del bé de la comunitat i que no es para davant la llibertat dels altres conciutadans és llibertat impròpia d'aquesta hora, resta incomprendible d'una més que anacrònica mentalitat liberal i individualista. S'entén malament per això de que la dissolució del matrimoni per simple acord de les parts interessades pugui presentar-se com l'últim crit de la modernitat i que aquesta dissolució pugui ésser afavorida pels qui, partits i polítics, tenen l'orgull de ser els capdavanters en defensa i promoció dels interessos socials.

Manuel DE UNCITI

Ve de la pàg. 3

rar els nostres pisos, hem de (s'ens exigeix) pagar i atendre **al mateix temps** tres importants pagaments diferents, corresponents a:

1er.- Les lletres venudes per Construcciones López a bancs i financeres.

2n.- Els pagaments retardats que Construcciones López deu a bancs i financeres, per no estar al corrent en hipoteca i opció de compra.

3er.- Continuar pagant la hipoteca, el valor aproximat de la qual és d'uns cent milions de pessetes.

Això ens representaria haver de pagar més del doble del preu establert als contractes; i tenint en comp'te que som treballadors (alguns en atur) i que els pisos, locals i places de parking són de baixa qualitat, resulta que per tal de fer front a tots aquests pagaments, els nostres salaris no són suficients. Ara bé, nosaltres ens preguntem: Qui donarà menjar als nostres fills?

D'ençà que es va descobrir i denunciar el problema ja han passat set mesos; i a causa de la lentitud de la màquina judicial ha sortit en edicte la subhasta del primer bloc, prevista per al vinent 26 de febrer.

Davant aquest primer perill imminent de perdre el que amb tant de sacrifici estem pagant, demanem ajut dels estaments oficials i la solidaritat de l'opinió pública./Comissió de veïns "Font Pudenta"

"L'apòstol de Catalunya"

He llegit l'article del senyor J. Galfà i la carta de M.T., i em sembla que el sant més català per excel·lència és sant Antoni Maria Claret, anomenat a Catalunya com el pare Claret.

Es veu que M.T., no coneix la seva vida. Manuel Brunet deia que era tan meravellosa, que es podia escriure conservant l'estructura i la ingenuïtat de les "Flores de sant Francesc".

Ja no es tracta d'un sant com Ramon de Penyafort, canonge de Barcelona, molt conegut pels juristes i per pocs més, sinó d'un sant que era conegut arreu de Catalunya, perquè havia seguit totes les nostres comarques, evangelitzant el poble: coneixia tots els

El lector escriu

llogarrets i ciutats, i la gent el distingia amb l'apel·latiu de "l'apòstol de Catalunya". Mossèn Verdaguier deia que el pare Claret fou el més gran propagador de la llengua catalana. En tots els escons de les cases de pagès s'hi llegien els seus llibres, que ell regalava a tothom i a tot arreu.

Aquest sí que és el nostre sant català per excel·lència. / J. M. Girabal.

Absència de jovent a la catedral

Vaig assistir a la celebració eucarística en acció de gràcies al Senyor per les noces d'argent episcopals del nostre cardenal, doctor Jubany. Un acte emotiu i esplèndid en tots aspectes.

Amb tot, una observació atenta dels assistents em va produir un sentiment de tristesa, de buit: l'absència de gent jove. Pensò que si en aquesta joiosa cerimònia d'aquest dia únic, en un moment donat haguessin deixat sols els assistents de menys de 35 anys, a la catedral hauríem estat molt amplexos! I no sé n'hi estava gens, ¡gràcies a Déu!

Val a dir que hi havia honroses excepcions, però: ¡una flor no fa estiu! I fa cavilar: ¿és significativa aquesta actitud? ¿és positiva? Es lògic que els joves demanin protagonisme i convincin per a la majoria dels qui ens mantenim adictes a la jerarquia? Reflexionem-hi. Que sospesi cada realitat qui hagi de donar llum vers a les demandes que es fan... El fet va estar a l'abast de tothom. / Marià Borràs.

Al director de Televisió Espanyola

Serveixi la present per a manifestar-li la meua felicitació pel programa de televisió "Antologia", concretament el del dia 14 d'aquest mes de gener.

Fou una representació digna d'aplaudiment, que poques vegades tenim l'oportunitat de veure, en particular l'última peça de "La Dolores"; i m'ha semblat convenient manifestar-li la meua alegria, com altres vegades ho he fet en sentit contrari. Llàstima que aquestes representacions llires se'n donin amb comptagotes; són uns programes de bona música, apta per a tothom, fins i tot culturals, al contrari de les diverses pel·lícules, el contingut de les quals moltes vegades tracta el tema de la sexualitat, i que tan mal exemple donen, particularment als infants.

Desitjaria que aquestes ratlles reflectissin el sentit de molts televidents, i que servissin per a contrarestar els programes dolents de TVE i que molt sovint ens obliguen a tancar l'aparell de televisió. F. Desplà.

El cardenal i l'assemblea diocesana de Barcelona

M'agradaria poder expressar públicament l'agraïment al senyor cardenal per l'esperança que ha infós en molts esperits en declarar de nou, específicament, que no assumirà cap proposta de l'assemblea diocesana, per més que hagi estat aprovada, si s'aparta del magisteri tradicional de l'Església.

La tolerància, paciència i passivitat que, sota la capa del pluralisme, s'ha experimentat darrerament, ha permès de forjar mentalitats massa distants entre els qui ens considerem Poble de Déu.

Tant de bo que l'assemblea amb les seves propostes, aprovades o no, ens obrís els ulls a tots per veure el veritable camí, tot revalorant també el que potser no s'ha proposat a votació en cap dels temes; i és que obeir l'autoritat legítima de l'Església, superant a vegades criteris propis que creiem, o potser són, més incertats, no és necessàriament servilisme, sinó una prova d'estimar.

Estimar, estimar, si no som capaços de cedir... ¿com estimem i a qui estimem? / Carmen Benrich.

Avisos i comunicats

Hospitalitat de Nostra Sra. de Lourdes de Barcelona. Festivitat de la Verge de Lourdes. Actes que tindran lloc a la S.I. Catedral Basílica: Dia 9, dilluns: A les 6,30 de la tarda, Sant Rosari, Pregàries a la Verge de Lourdes. A les 7, celebració de l'Eucaristia a l'Altar Major, presidirà i predicarà la homilia el Rvd. P. Robert Batlle, S.I. Dia 10, dimarts: a les 6,30 de la tarda, Sant Rosari, Pregàries a la Verge de Lourdes. A les 7, celebració de l'Eucaristia a l'Altar Major, presidirà la homilia el Rvd. Mn. Jaume Armengol, pvre. consiliari de l'Hospitalitat. Imposició de medalles a brancaduers i infermeres. Dia 11, dimecres, Solemnitat de les Aparicions. A les 9, 11 i 12 celebració de l'Eucaristia amb homilia a la Capella del Santíssim. A les 12,15 celebració de l'Eucaristia a l'Altar de la Verge de Lourdes, en sufragi dels difunts de l'Hospitalitat, presidirà el Rvd. P. Josep Barrios, M.I. A les 6,30 de la tarda, Sant Rosari, Pregàries a la Verge de Lourdes. A les 7 l'Emm. Dr. Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, presidirà la Concelebració de l'Eucaristia amb els sacerdots col·laboradors de l'Hospitalitat, i predicarà la homilia de la Festa.

Parròquia de la Sagrada Família. Concert per l'Orquestra Simfònica Estela. Tindrà lloc a la Cripta de la Parròquia, c/ Provença 450, el dissabte dia 14 de febrer, a les 8,30 del vespre, amb motiu del XXX aniversari de la Fundació de l'Orquestra.

4 Dijous - 4 Problemes. L'associació d'antics alumnes - associació de pares d'alumnes - servei de formació permanent, organitza aquest cicle sobre temes d'actualitat, que en forma de col·loqui-taula rodona, tindran lloc a 3/4 de 8 del vespre al Saló d'Actes del Col·legi del Sagrat Cor c/Casp, 25. El primer d'aquests temes: "Ecologia i nou equilibri energètic" es desenvoluparà el dia 12 de febrer, a càrrec de Josep Català, enginyer industrial, Xavier Garcia, periodista, Pere Grau, enginyer industrial, Francesc Pedrosa, llicenciat en Ciències Biològiques, Javier Tejada, doctor en Ciències Físiques. Moderadora: Aurora Danés, llicenciada en Ciències Biològiques.

Centre Sacerdotal. Continuant les sessions del present

trimestre, el proper dia 16 de febrer, el Dr. Ricard M. Carles i Gordó, Bisbe de Tortosa, parlarà sobre el tema: "La família i la Fe en el marc de la pastoral". La conferència començarà a les 12 del migdia. Qui vulgui podrà quedar-se a dinar. La sessió acabarà després de la tertúlia. A part del ponent a la tertúlia hi intervendran altres professors. Lloc: c/Rosselló, 192 pral. Tel. 323 39 20.

Parròquia de Sant Ignasi de Loyola. El proper divendres, dia 13 de febrer, a les 10 del vespre, als locals de la parròquia C/ Provença 544, junt a Dos de Maig, tindrà lloc una TAULA RODONA sobre: "Què pensar sobre el Divorci"? Presidirà el Dr. Antoni Matabosch, degà de la Facultat de Teologia, autor del llibre: "Divorci i Església, estat de la qüestió", i l'advocat Jaume Nualart, polític i sociòleg especialitzat en temes matrimonials.

Secretariat diocesà de Pastoral Familiar. El proper dijous dia 12 de febrer, tindrà lloc l'última sessió d'aquest Curset. El tema serà: Bases per a fomentar una ètica sexual cristiana", a càrrec de Gaspar Mora, professor de Moral de la Facultat de Teologia de Barcelona. Lloc: Parròquia de Sant Josep Oriol, Villarroel, 83 (entre Diputació i Consell de Cent).

Estroc: Espai de Trobada amb Crist. El proper dia 15, el P. Claudi Cisneros, franciscà, tractarà el tema: "El compromís cristià". Tindrà lloc a l'església del Sm. Sagrament, c/Aragó, 268 bx. de 9,30 a 13,30 del matí. S'acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Per informació CE-DAIR C/ Aragó, 268. Tel. 216 02 13. Tots els joves hi són convidats.

O.C.O. Oficines. El dia 14 de febrer, a les 6,30 de la tarda, missa mensual. A continuació l'advocat Josep Pujol parlarà sobre el tema: "La dona i l'Estatut dels treballadors". Tots els dijous, de febrer a abril: Curset a càrrec de Ramon Moren Viladrosa sobre: "Psicologia de l'empresa moderna". Per informació: Tel.: 317 58 42.

Encontres de Promoció Juvenil. Del dia 12, tarda al 15 de febrer, tindrà lloc a la casa "Mare del diví Pastor" de Palljà el 44 Encontre, per a noies de 17 a 24 anys. informació: Joan Romans i Assumpció Rodà. Tel. 258 60 64.

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

CHIMENEAS

PiO

cálidamente decorativas

EXPOSICION Y VENTA
Loreto, 36 (esquina Avenida Serria) Tel. 259 04 18 - BARCELONA 29
Carretera Barcelona n.º 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA
Carretera Barcelona-Puigcerdà, km 53.800. Tel. 882 01 62
HOSTALET DE BALENYA
ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Solitario anillo, calado sin compromiso.
Nombre y apellidos
Calle nº
Población
Dpto. Postal

Fusteria Industrial FONTCUBERTA, S. A.

PUBLICITAT VEHICLES
CARTELLS I RÈTOLS
PINTURA INDUSTRIAL
STANDS FIRALS
PINTURA LLÍS - SERIGRAFIA

C/. Ramon Viñas, 50-52 - Tels. 381 09 66 - 0716

St. Adrià del Besòs

AVISO IMPORTANTE

Agradeceríamos mucho a las personas que generosamente apadrinaron suscripciones de "CATALUNYA CRISTIANA" a misioneros, dejando en el anonimato sus datos personales, las renovasen cuanto más pronto mejor, para un segundo año de envío.

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

SOLER

SISTEMAS DE SEGURIDAD
Rambla Cataluña, 10
Tel. 302 26 46 - 302 29 99
Aldana, 3 242 24 03

Catalunya

La secada causa dos mil milions de pèrdues a Lleida.

La secada que des de fa alguns mesos pateixen diferents zones de l'Estat espanyol, ha causat ja dos milions de pessetes de pèrdues al camp lleidatà, segons han manifestat a Europa Press fonts de la Cooperativa Agrícola Pràctica de Lleida. Les comarques cerealístiques i les zones de muntanya són fins ara les més afectades. Es tem particularment pels danys que la secada pot causar als pastius en la primavera pròxima, si continua l'actual situació.

D'altra banda, de les sis estacions d'hivern del Pirineu de Lleida només la de Vaqueira-Beret funciona amb normalitat. La resta ho fa irregularment a causa de la manca de neu.

La Generalitat vol potenciar el turisme gironí de muntanya.

La Generalitat està disposada a promocionar el turisme interior de les comarques gironines i ha estat present, mitjançant el seu director general de Turisme, senyor Bagó, a la presentació del prospecte turístic Montseny-Guilleries, del qual hom n'ha editat 300.000 exemplars.

La Generalitat no és aliena als problemes dels joves

El director general de la Joventut parlà de les línies globals

de la política juvenil.

"La Generalitat no pot ésser concebuda com un adversari al qual se li poden arrencar concessions o com una institució indiferent al què està vivint la joventut, perquè el futur immediat de Catalunya també es juga principalment en que la seva joventut s'identifiqui amb tot el què són i representen les seves institucions. Això només ho aconseguirem si la Generalitat és sensible a la vida dels joves i aquesta, és atesa en totes les seves dimensions per la Generalitat". Així ho ha afirmat el director general de Joventut de la Generalitat, Enric Puig Jofra, en la seva conferència "Cap a una política global de joventut".

L'abat de Poblet, administrà el sagrament de l'unció dels malalts a Josep Pla

L'abat de Poblet administrà el sagrament de l'unció dels malalts a la seva masia de Llofriu, a Palafrugell, al famós escriptor gironí Josep Pla, el qual pateix una llarga afecció gripal, agreujada degut a l'edat avançada del pacient, el qual complirà 84 anys el proper mes de març. L'abat oficià una breu cerimònia religiosa a la cambra del malalt, el qual va seguir en perfectes condicions mentals el desenvolupament de la celebració eucarística. Un portaveu de la família, informà a l'agència Efe que l'estat de Josep Pla no és greu i que l'abat de Poblet visità l'escriptor com agraïment a l'estada d'aquest al monestir, ja fa alguns mesos.

També s'ha pogut saber, que Josep Pla era al llit des de feia deu dies a causa d'un progressiu

afebliment físic, però malgrat tot conserbava una absoluta llucidesa mental, i que segons sembla, la seva salut podria haver-se agreujat en aquests últims dies.

Presentació de la revista "Comunió"

El dia 2 es presentà a la Facultat de Teologia de Barcelona la revista internacional "Comunió", que d'un any i mig ençà s'edita en castellà. Ara, s'han integrat tres catalans a la redacció: Mossèn Via Taltabull, mossèn Ballarín i el pare Manresa. A l'acte intervingueren Juan de Dios Martín Velasco i Carlos Díaz.

La reconversió textil exigirà 150.000 milions Presentació dels "Salons coordinadors de la moda"

Els "Salons coordinats de la Moda" - "21 Saló de la Moda en el vestir" i "Moda punt 81" convocaren, a través de llurs respectius comitès executius, diversos representants dels mitjans de comunicació social, a una roda de premsa, amb motiu de la propera celebració dels esmentats certàmens.

Espanya

Adolfo Suárez dimiteix el dia 29 de gener

Sotmès a la pressió crítica del seu propi partit cada vegada més intensa, després també d'uns quants mesos de dures crítiques per part de l'oposició tant de l'esquerra com de la dreta, el president Adolfo Suárez ha decidit abandonar les seves funcions com a president del Govern espanyol.

El senyor Suárez és el segon cap de Govern que presenta la dimissió al Rei, d'ençà de l'adveniment de don Joan Carles.

ETA exigeix la destrucció de la central de Lemóniz

Com a rescat de l'enginyer segrestat.

L'ofensiva terrorista que ETA-M ha emprès ja fa uns mesos contra l'empresa Iberduero, encarregada de les obres de Lemóniz, ha anat a parar en les darreres hores, en el segrestament de l'enginyer cap de la central nuclear i en l'esclat de dues bombes a l'estació transformadora de Tudela. Com a culminació dels seus plans, ETA

demana a hores d'ara, a canvi de la llibertat de l'enginyer Ryan, la destrucció de la central nuclear, obra en la qual ja s'han invertit 130.000 milions de pessetes.

Món

"Solidaritat" amenaça amb una vaga indefinida

La presidència dels sindicats independents polonesos, "Solidaritat" va amenaçar ahir amb una vaga general indefinida a tot el país si el govern no negocia amb els treballadors. L'amenaça es produeix en un autèntic clima de confusió, en el que la direcció del sindicat no aconsegueix frenar les bases mobilitzades. D'altra banda, la presidència de "Solidaritat" ha responsabilitzat al govern de l'actual crisi polonesa.

155 morts en la guerra entre Perú i Equador

Una ràdio de Lima ha informat que, segons fonts extraoficials, la lluita armada a la zona fronterera entre l'Equador i el Perú, objecte de disputa, ha causat en tres dies cent cinquanta-cinc morts entre tots dos bàndols.

Des de fa 79 anys
apliquem el mutualisme autogestionari.

AGRUPACIÓ MÚTUA

Si coneixeu algun soci, pregunteu-li què en pensa.
Si coneixeu algú que ja ha fet tard* i se'n plany,
pregunteu-li per què hauria volgut ser-ne.

Tothom, homes i dones, des dels 16 anys, podeu
formar part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Informe-vos-en: algun familiar o amic deu ser un dels 215.000
socis o sòcies que formen l'Agrupació Mútua i us en parlarà.

Si voleu, telefoneu al 318 18 00 - 318 40 50 de Barcelona
o visiteu l'estatge social a la Granvia, 621 de 8 a 14 hores.

*perquè ja ha complert els 40 anys.

Punt de vista

La dimissió

Quan la setmana passada, en aquest comentari, es glossava la crisi d'Unió del Centre Democràtic, en realitat, s'explicava tot el que, després de la redacció d'aquell comentari, ha passat. Primer, la suspensió del Congrés; després, la dimissió d'Adolfo Suárez.

La crisi —de falta de cohesió, de falta de definició i de falta de democràcia interna— ha afectat, per tant, la màxima instància del partit, i el que, en principi, era privatiu d'aquest va derivar a una crisi a nivell de govern de l'Estat.

Amb tot, la dimissió crea més d'un interrogant: si era evident que la situació interna d'UCD no era bona, no ho era tant que això hagués d'afectar Suárez com a cap del govern. Tot i que han estat negades, foren inevitables les suspicàcies sobre possibles pressions.

La caiguda del cap del govern per voluntat pròpia es produeix en un context de confusió. La situació era plena de paradoxes, perquè, segons tots els símptomes, un home al qual l'esquerra ha criticat sense cap mena de contemplacions, se'n va perquè la dreta —la mateixa dreta del seu partit— li fa la vida impossible.

La veritat és que, a causa del paper central d'UCD en la política espanyola, les crisis del partit tenen una repercussió immediata i important. D'altra banda, tota possible divisió interna —i la divisió existeix, peti o no peti— crea problemes d'equilibri i de continuïtat. La dimissió, per tant, alhora que obliga a replantejar la política del partit, fa necessari el replantejament total.

Sense entrar en judicis d'intencions, sempre problemàtics, la veritat és que la decisió d'Adolfo Suárez, discutible a nivell d'Estat perquè no és clar que hi hagués causes suficients i hom no pot desfer-se amb tanta senzillesa de les obligacions que ha contret voluntàriament, ha estat una jugada magistral dins el partit, i l'han arribada a lamentar els mateixos que, des de fa mesos, l'estaven atiant i preparant.

L'interès d'UCD, després de tots els endarreriments que ha sofert, és la cohesió: els riscos, si no, són deixar d'ésser centre o allunyar-se perillosament d'ésser democràtic. Tot, prou greu, com és fàcil de veure.

Josep Faulí

Assemblea diocesana de Barcelona

Sobre el tema de la Corresponsabilitat va demanar-se Consell Pastoral Diocesà Provisional

Doctor Jubany: "La estructura no lo es todo, pues lo más importante son las personas".

Hemos llegado ya a las dos sesiones finales de la Asamblea diocesana. El sábado, día 31, tuvo lugar la reunión para presentar y votar las proposiciones del tema "Corresponsabilidad de los seglares, sacerdotes y religiosos". La espiritualidad y la formación permanente de los seglares".

Un muy elevado número de representantes y observadores (450) llenaban la sala. La ponencia presentó, como es habitual, el criterio seguido al redactar las proposiciones y recoger las enmiendas. Mn. Rovira Belloso se refirió, muy claramente, a que todo lo incorporado en las proposiciones —un cierto modelo de comunidad eclesial— era católico. Un modelo que cada uno, con su sincera expresión, podía o no apoyar. Que todas las proposiciones tenían un cariz espiritual y que la espiritualidad conduce a la comunión y radica en la comunión.

Las intervenciones, en número de 65, tuvieron que ser muy breves, cosa que forzó la dinámica de la sesión. Muchos de los assembleístas que intervinieron no pudieron terminar su alocu-

ción debido a la premura del tiempo.

Las cuestiones en las que más se ha insistido han sido la conveniencia de constituir un Consejo de Pastoral Diocesano provisional, y también la conveniencia de que se creen Consejos Pastorales en las unidades pastorales básicas: parroquia, arciprestazgo, zona, y allí donde todavía no exista (nº 1).

Se insistió también, en la necesidad de la división de la diócesis o, al menos, de la potenciación de las zonas.

El cardenal, en la homilía, se refirió a que, en el decurso de la sesión, se había hablado con un diálogo franco y, algunas veces, tenso. El doctor Jubany dijo que "la estructura no lo es todo; el aparato jurídico no es ni la parte más importante ni la que más demuestra la presencia de Jesucristo... somos las personas, somos nosotros". Terminó destacando "todos, todos habéis demostrado, en esta jornada, vuestro sentido de corresponsabilidad".

Los seis candidatos elegidos para la sesión final de trabajo son: Mercè Sala y Villardaga

(Mov. Cristiano de Profesionales); María Martinell (Instituto Católico de Estudios Sociales de Barcelona); Joaquim M. Cervera (Mov. Cristiano de Profesionales); Josep Valls y Bosch (Sant Sadurní d'Anoia); Manuel Adrocer (Cristianos para el So-

cialismo) y Ricard Lobo Gil (Centro Francesc Eiximenis).

Preámbulo

Los ponentes, en el preámbulo que precedía a las proposiciones, recogieron las reflexiones que revestían un carácter más

globalmente orientador en el marco de la espiritualidad misionera. Destacaron primordialmente las personas y grupos más sencillos, ya que estos son los que tienen mayores dificultades para obtener una adecuada representatividad.

Encuentro en Montserrat

Obispos y teólogos catalanes trataron sobre las postrimerías del hombre

Montserrat.— Con la participación de todos los miembros de la Conferencia Episcopal Tarraconense, a excepción de monseñor Pont i Gol, que es su presidente, a causa de una afeción gripal, los últimos días de enero se celebró una reunión de los obispos de Catalunya. Los obispos se reunieron en el monasterio de Montserrat, con el deseo de participar en la conmemoración del XV centenario del nacimiento de san Benito y del primer centenario de la proclamación de la Virgen de Montserrat como patrona de las diócesis catalanas.

La reunión de trabajo de la Conferencia tuvo, básicamente, dos partes: la sexta reunión con profesores de la Facultad de Teología y la reunión conjunta con la Unión de Religiosos de Catalunya. Además, los obispos intercambiaron impresiones sobre algunos temas de interés pastoral de las diócesis catalanas.

Desde hace seis años, los obispos se reúnen con un grupo de profesores de nuestra Facultad de Teología para reflexionar y dialogar sobre algún tema de interés doctrinal y pastoral. La reunión de este curso se ha dedicado al tema de la escatología.

Se han presentado las siguientes ponencias: "Del tratado 'De novissimis' a la escatología" (Josep M. Fondevila) y "L'esdeveniment a

l'hora de la mort (cel, purgatori i infern)" (Josep Gil).

Han participado en la reunión con los obispos, el padre Abad de Montserrat y los siguientes profesores de la Facultad de Teología: Gomá, Matabosch, Coll, Alegre, Rovira Belloso, Pou y Millas. Cada una de las ponencias suscitó un amplio y rico diálogo de todos los participantes, moderado por el profesor Josep Oriol Tuñí, decano de la sección de san Francisco de Borja.

Se dedicó un día de la reunión de la conferencia a tratar, conjuntamente con los representantes de la Unión de Religiosos de Catalunya, algunos aspectos de la aplicación en nuestro país de las orientaciones del documento de la Santa Sede "Mutuae relationes", como se hizo en la última asamblea plenaria del episcopado español respecto a toda España. Este documento pretende facilitar e institucionalizar una mayor conexión entre los obispos y los superiores mayores religiosos, tanto masculinos como femeninos, en la pastoral de conjunto de las iglesias diocesanas. Participaron también en esta reunión el abad de Montserrat y la abadesa de Vallbona de les Monges, por parte de las órdenes contemplativas.

A TERRA SANTA

CON LOS FRANCISCANOS CUSTODIOS DE LOS SANTOS LUGARES

- XVII Peregrinación: del 3 al 14 de agosto de 1981
- XVIII Peregrinación: del 20 al 31 de agosto de 1981
- Organiza el Comisariado de Tierra Santa de Catalunya y Baleares en Barcelona.
- Plazas limitadas: mínimo 25 personas, máximo 45.
- Asistente-guía: P. Angel García, franciscano.

INSCRIPCION E INFORMES:
Comisariado de Tierra Santa
P.P. Franciscanos
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
Barcelona-21

La darrera sessió conclusiva de l'Assemblea Diocesana, "Món Obrer", ha tingut lloc al Centre Borja de Sant Cugat, amb l'assistència de 75 representants de grups (un 90 per cent dels participants) i uns noranta observadors.

En la pregària inicial, s'ha llegit un text de Mons. Oscar Romero. Tot seguit, la ponència ha exposat les línies de fons de les propostes i el criteri que s'ha seguit a l'hora d'acceptar les esmenes.

En l'homilia, el Cardenal s'ha referit a la dimensió tràgica que està prenent l'atur juvenil i que la conversió ens obliga a denunciar les injustícies. I ha afegit: "Jo espero que sigueu veritablement ferment dins la nostra debilitat humana... però, per Déu, no trenqueu la comunió. Jo faré tot el que pugui perquè aquesta comunió es mantingui sempre". Ha acabat amb la famosa cita de Joan XXIII, "és més allò que ens uneix que el que ens separa".

Per la sessió final, han estat elegits els següents candidats Joan Cuadrench (Badalona. Grup Preveres Arxipres.); Francisco Arias (Barcelona Sud. Cornellà. Cristians pel Socialisme); Teresa Huguet (Barcelona. HOAC. Sant Josep Obrer); Ramon Subirana (Barcelona Església Sagrat Cor); Anna Bayarri (Barcelona Est. Sagrat Cor ACO) i Maria Teresa Albert (Penedès. Interparroquial de Vilafranca).

En aquesta ponència hi participaren 88 grups, amb una composició que va des de les tres persones a les 18. Hi han pres part un total de 789 persones. Aquest total de persones el formaven 194 obrers, 132 administratius i empleats, 94 mestres i professors, 91 de professions liberals i tècniques, 34 estudiants, 25 empresaris, 4 pagesos i 33 que no especificaren llur professió.

La llengua que s'utilitzà fou el català en 33 grups i el castellà en 55 grups. Naturalment es parla de la llengua que s'empra en la redacció dels treballs.

En els treballs que es reberen es constatà que el poble té uns

valors evangèlics: la senzillesa, la naturalitat, la solidaritat, l'esperit de lluita, la capacitat de sacrifici... propis de la classe obrera i que tot cristià hauria de desitjar i, per tant, l'Església hauria d'assumir plenament.

Enfront d'aquests valors i característiques existeixen uns contravalors: l'individualisme, l'ostentació, la hipocresia, el consumisme... contravalors que la societat establerta pretén que siguin assumits també per la classe obrera, i no poques vegades ho obté.

L'Església ha de promoure tots aquells valors que abans hem esmentat que té el poble i que es troben a l'Evangeli, enca-

Rera fons de la ponència del Món Obrer

El cristià ha de portar la seva vivència evangèlica al món obrer

El cristià ha de vivificar amb la seva fe la lluita contra les injustícies

ra que al llarg de la Història algun cristià els hagi oblidat.

Els grups compostos generalment per treballadors, demanen que l'Església havia de prendre una actitud decidida i denunciar les injustícies que hi ha en el nostre món. Els silencis, deien, provoquen o poden provocar un allunyament del món obrer de l'Església, per entendre que defensa privilegis o no pren actituds davant de fets concrets.

Cal esmentar també que en els treballs elaborats pels grups es parlà de la repercussió que la vida cristiana ha de tenir en la problemàtica del món obrer. Car el canvi de la imatge de l'Església es produeix no sols per una transformació externa sinó, fonamentalment, per una vivència personal de l'Evangeli. Aquesta vivència ha de ser necessàriament comunitària, segons expressaren explícitament la quasi totalitat dels grups.

Es pot dir que la majoria de grups que estudiaren la temàtica del món obrer, estaven a favor de potenciar les comunitats de base o petites comunitats.

CEAC

APRENDA EN SU CASA LA PROFESION QUE MAS LE GUSTE

JEFE DE CONTABILIDAD
En los últimos años el ejercicio de la función contable ha evolucionado considerablemente hacia un análisis más real y eficaz. Conocer todas sus posibilidades es asegurarse un puesto de importancia en la empresa.

ELECTRONICA
Dominar todos los procedimientos de la electrónica actual, representa la posibilidad de tener -además de un ameno pasatiempo- una ocupación que produzca fácilmente grandes beneficios. Realizará experimentos electrónicos.

GRADUADO ESCOLAR
¿No hizo en su día el Bachillerato? Ahora tiene la posibilidad de realizar los 4 Cursos del Bachillerato Elemental en un sólo examen. Prepárese para ello.

DECORACION PROFESIONAL
¿Se ha parado a pensar en lo que gana un decorador? Esta atractiva profesión, que permite armonizar formas, colores y conjuntos, le ofrece grandes posibilidades de promoción social y económica.

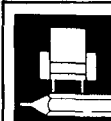
JEFE ADMINISTRATIVO
Analiza todos los recursos de que dispone el profesional para evitar que su departamento signifique un obstáculo para la expansión de la empresa.

INSTALADOR ELECTRICISTA
Todos los conocimientos sobre montaje y reparación de máquinas, motores y aparatos eléctricos, para hacer de Ud. en pocos meses un experto profesional.

MATEMATICAS
La enseñanza programada a distancia ha hecho posible este nuevo Curso en el que el alumno aprende paso a paso, pero con agilidad y eficacia.

DIBUJANTE DE MUEBLES
Una de las actividades más creativas, que permite disfrutar del placer de crear nuevos modelos de muebles o rediseñar los clásicos.

JEFE DE VENTAS
Conozca las nuevas políticas de venta, necesarias para alcanzar los objetivos establecidos, aún en las situaciones más difíciles.

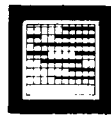
MAESTRO ELECTRICISTA
La formación más completa en la rama eléctrica, que permite dirigir, coordinar y presupuestar trabajos, ocupando puestos de responsabilidad.

FOTOGRAFIA
Revélase Ud. mismo sus propias fotografías en blanco y negro y color, entregándose a una apasionante afición que puede ser -¿por qué no?- una lucrativa profesión.

DELINEANTE CONSTRUCCION
Aprenda una moderna profesión con importantes salidas profesionales y muy bien retribuida.

MARKETING
Publicidad, gestión de stocks, ventas, relaciones públicas, etc. Todos los conceptos que componen el actual marketing reflejados en un completo Curso Empresarial.

MECANICO DE AUTOMOVILES
Todo cuanto necesita saber para reparar, ajustar y poner a punto motores de cualquier vehículo a motor. Curso con extraordinarias perspectivas profesionales.

DIBUJO
Aunque Ud. no sea capaz de trazar correctamente un rasgo, acabará aprendiendo a dibujar, dominando todos los métodos y técnicas.

DELINEANTE MECANICO
Para realizar, croquizar e interpretar toda clase de planos mecánicos con seguridad y eficacia profesional.

BASICO DE PSICOLOGIA
Muchas personas desean de información sobre la temática psicológica encuentran en este Curso una eficaz herramienta para un conocimiento profundo de las posibilidades de aplicación de esta Ciencia.

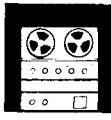
ELECTRICIDAD DEL AUTOMOVIL
Haga de su interés por el automóvil una profesión con ingresos seguros y rentables.

PINTURA AL OLEO
El mejor método para liberarse de la tensión diaria y entregarse a la maravillosa y gratificante creación artística.

DELINEANTE GENERAL
Un completo Curso que permite dominar las dos especialidades más importantes de la Delineación: Mecánica y Construcción.

INFORMATICA
Todos los conceptos técnicos y procedimientos que con carácter general afectan a la informática. Una ayuda para el hombre de empresa que necesita conocer las posibilidades del tratamiento automatizado de la información.

JEFE TALLER AUTOMOVILES
Ser Jefe de Taller de Automóviles significa dominar y tener experiencia en mecánica y electricidad. Este Curso lo hace posible cómodo y económicamente.

EDUCACION PREESCOLAR
Conozca a fondo el maravilloso mundo infantil a través de las más modernas técnicas pedagógicas y didácticas en la formación de párvulos.

FONTANERIA
Prepárese en la actividad profesional con mayores oportunidades para independizarse muy pronto y trabajar por su cuenta.

MAESTRO ALBAÑIL
Un Curso pensado para formar profesionales con recursos técnicos en una de las áreas con mayor demanda de puestos de trabajo.

CEAC

CENTRO DE ENSEÑANZA A DISTANCIA
Autorizado por el Ministerio de Educación y Ciencia n.º 54
Aragón, 472 (Dpto. N-4L) Barcelona-13

Está abierta la matrícula

SOLICITUD DE INFORMACION

Vale para recibir gratuitamente y sin compromiso de su parte, la documentación completa sobre la actividad que le interese.

Envíeme información sobre el curso o cursos de:

Nombre _____
Edad _____ Profesión _____
Domicilio _____
Población _____ D. Postal _____
Provincia _____ Tel. _____

CEAC

Centro de Enseñanza a Distancia - Aragón, 472 - (Dpto. N-4L) Barcelona-13
Autorizado por el Ministerio de Educación y Ciencia, n.º 54.

MONTBLANC FESTES 75 ANIVERSARI CORONACIÓ MARE DE DÉU DE LA SERRA

Presidida pel cardenal Jubany

Constituïda una comissió d'homenatge a mossèn Batlle

Ha quedat constituïda la comissió que patrocina el programa d'actes que l'Església de Barcelona celebrarà en memòria de mossèn Antoni Batlle, "sacerdot i escolta", enguany que en fa vint-i-cinc del seu traspàs.

Presideix dita comissió el doctor Narcís Jubany, cardenal arquebisbe de Barcelona, i en formen part el pare Cassià M. Just, abat de Montserrat, mossèn E. Jarque i Joan Batlles, actual delegat episcopal d'Apostolat Segla i antic consiliari dels Joves d'Acció Catòlica, respectivament. Hi són també mossèn Salvador Pie i el pare Genís Samper, consiliari diocesà de Joventut el primer, i consiliari general de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya el segon.

Hi són també personalitats lligades a la història i desenvolupament de l'escoltisme catòlic a casa nostra. Aquest són: Jordi Bonet i Rosa M. Carrasco, primers comissaris de l'escoltisme i el Guitage; Jordi Galí, que recollí i publicà els "Escrips de Mn. Batlle"; i Jordi Porta, antic comissari també de Minyons Escoltes.

Pel que fa a l'escoltisme catò-

lic del bisbat de Barcelona, aquest hi queda representat per Jaume Ciurana, antic comissari, i els comissaris actuals de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya a Barcelona, Josep Esplugas i Lourdes Llosas.

En representació de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i dels ambients en què treballà mossèn Batlle, en són membres Antoni Badia i Margarit, avui rector de la Universitat Central de Barcelona, i l'historiador i senador Josep Benet.

Els actes principals de l'homenatge es faran als voltants de la festa de Sant Jordi d'enguany, i es donaran a conèixer tantost estiguen programats.

La secretaria de "25 anys de mossèn Batlle" està instal·lada a la ronda de St. Pau, 80, 2on, Barcelona-11, tel. 241 00 04 (matins); s'hi poden fer arribar les adhesions als actes d'homenatge així com aportacions per a possibilitar-ne; la realització.

En aquest sentit són ja moltes les adhesions rebudes. Seran donades a conèixer periòdicament a través de la premsa.

Patrona de la vila ducal

Montblanc prepara el 75è aniversari de la coronació de la Mare de Déu de la Serra

Montblanc

Montblanc, la capital de la Conca de Barberà serà l'escenari d'unes festes extraordinàries que es faran el vinent mes de setembre amb motiu del 75è aniversari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Serra, patrona de la vila ducal. Se'n diuen festes extraordinàries ja que se celebren cada vint-i-cinc anys i marquen uns aspectes molt importants dins la vida quotidiana de Montblanc, tant de caire religiós, com cultural, social, etc.

Promotors

Els principals promotors i organitzadors de les festes són l'ajuntament, com és natural i lògic, i la junta d'obres del santuari de la Mare de Déu de la Serra, ajudats sempre per unes comissions. S'han format especialment per a aquestes festes, com són, per exemple, la comissió de cultura, la d'esports, la de festes, la d'acció ciutadana i la de propaganda. Estan englobades dins una comissió central, per damunt de la qual hi ha la responsabilitat, per dir-ho d'alguna manera, de la comissió o

comitè executiu, assessorats tots aquests grups per una petita comissió organitzadora. De cara al poble, potser s'ha donat poca informació fins ara; el primer contacte fresc que hi ha és una carta a cada família del poble, que ha enviat el batlle Josep Recasens per demanar la col·laboració de tota classe; espera dels montblanquins que ajudin a tirar endavant amb il·lusió aquestes comissions que hi ha formades. De moment encara no podem anunciar cap acte, però si que procurarem de posar-nos en contacte amb el comitè executiu i amb la comissió organitzadora a mesura que es vagin decidint actes, ja siguin religiosos, festes populars, culturals o actes esportius.

Processó

No cal dir que l'objectiu central, que dona nom a aquestes festes extraordinàries, és la Mare de Déu de la Serra. Una de les coses que sembla que estan previstes i que no hi pot faltar — i que per altra banda els montblanquins i devots de la Verge esperen — és la processó de la Mare de Déu de la Serra pels carrers i places de la vila, cosa

que, com hem dit abans, es fa no més cada vint-i-cinc anys; així som moltes les persones que no ho hem vist mai, d'altres que no se'n recorden i d'altres que ho esperem per segona vegada o per tercera. La Mare de Déu de la Serra és la patrona de la vila de Montblanc; sempre és i ha estat venerada en el santuari del seu nom, Santa Maria de la Serra; i és ara, amb motiu d'aquestes festes, que és traslladada en processó cap a l'església parroquial de Santa Maria la Major, on roman un dia, i l'endemà és portada en processó de retorn cap al seu santuari. Aquest, doncs, és l'acte principal — crec jo — perquè poguem coronar aquestes festes.

Obres

Hem d'apuntar que amb motiu de les festes de la Mare de Déu de la Serra s'han fet al santuari unes obres de reforma, neteja de les voltes i arcs, de les pintures, nova instal·lació elèctrica, de manera que en apropiarse les festes estigui en millors condicions en tots els aspectes.

Joan-Serafi

La indiferència inicial deixà pas a l'interès

El fred no s'imposà sobre l'Assemblea dels Cristians d'Urgell

La Seu d'Urgell. — Altres hiverns ha nevat més que enguany en les nostres comarques, però poques vegades les temperatures han arribat a una mitjana tan baixa. Però ni el glaç dels camins ni la fredor de la tibiesa i del 'pasotisme' modern no han

frenat l'endegament de l'Assemblea dels Cristians d'Urgell. Una mostra: malgrat el temporal de neu i vent, el dia 11 de gener la majoria dels membres de la comissió organitzadora acudiren a la Seu d'Urgell per a posar en marxa l'Assemblea.

Doctor Pont i Gol

"L'egoisme és sempre disgregador"

Tarragona. — L'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Pont i Gol, en la seva conversa radiofònica setmanal, esmentà l'egoisme com a element distorsionador de la pau. "L'egoisme en la vida de l'home i de la societat està sempre a punt de ser un motor disgregador i desequilibrador de la vida pacífica, que hauria de ser la vida normal de l'home i de la societat".

Després, el prelat es concretà al binomi pau-egoisme. I de la pau diu: "La pau és un estat de tranquil·litat. Aquesta tranquil·litat existeix perquè, d'una manera ordenada, cada cosa, cada home, cada element ocupa el seu lloc i aconsegueix la funció a què ha estat destinat. Quan es trenca aquest ordre, es trenca també la pau perquè hi ha com una mena d'invasió de drets; i a la tranquil·litat

segueix l'angoixa, la discòrdia i, a la fi, la revolta i la guerra. I es trenca perquè el desordre d'un element provoca que els altres funcionin malament. Aquests resten paralyzats i esclavitzats per aquell element allunyat del seu camí".

Referint-se a l'egoisme, diu: "L'home, quan cau en l'egoisme, es converteix a si mateix en el centre de les coses. Es ell i prou. Prescindeix dels altres. Si se'n deriva, com serà, una opressió dels altres, res no se li'n dona. Tirarà endavant. No s'aturarà si els altres es queixen perquè se senten desposseïts i esclavitzats. És el primer pas. La tranquil·litat i el benestar ja s'han perdut. L'esclau, arribat el moment, es rebel·larà i vindrà la guerra; la pau ha estat trencada per l'egoisme".

La iniciativa de celebrar una assemblea diocesana, de bon començament fou acollida amb dubtes, i fins i tot amb fredor. La indiferència inicial, però, a poc a poc ha esdevingut interès i pot ser que aviat sigui entusiasme. Només cal pensar que avui hom preveu ja la inscripció de més de cent grups per a participar en els treballs de reflexió. Tres ponències o guies de treball són ja a mans dels preveres, religiosos i laics inscrits: família, joventut i catequesi. Les altres tres — corresponsabilitat, parròquia i ensenyament — ja han estat publicades i actualment són distribuïdes. El fred no ha paralitzat tampoc les idees i el treball dels nostres intel·lectuals.

Alguns preveres demanaren a la comissió organitzadora que donés més temps per a formalitzar les inscripcions. Així, tenint a mà les ponències, podrien informar millor les comunitats. La comissió ajornà el termini de les inscripcions fins al diumenge dia 15 de febrer. Durant aquests dies es reuniran els consells de pastoral i d'altres organismes parroquials, parlaran de l'assemblea i s'entusiasmaran a inscriure's. Actualment la majoria dels cristians de les nostres comunitats saben que s'ha organitzat l'assemblea, més d'un miler hi participa ja activament, i fàcilment poden arribar a dos mil. Aquesta xifra representaria un 1,4 % dels habitants de la diòcesi. Avui, en els nostres ambients rurals, seria una bona participació, encoratjadora.

A. Mirabet

Calendari aprovat

El Papa visitarà Espanya de l'onze al vint d'octubre

Madrid.- La data inicialment prevista per l'arribada del Papa a Espanya és el dia 11 d'octubre pròxim. Joan Pau II romandrà en terra espanyola fins el dia 20 del mateix mes, segons el calendari de la visita exposat a Europa Press en àmbits propers a la Casa de l'Església de Madrid.

Malgrat tot, els mateixos informadors afegeixen que les dates definitives del viatge papal no s'anunciaran oficialment fins tres mesos abans de la visita, com s'acostuma a fer.

Segons el calendari provisional de la visita del Papa a Espanya, Joan Pau II arribarà el dia 11 d'octubre, a les 12 del migdia, a l'aeroport de Madrid-Barajas i emprendre el retorn a Roma el dia 20 de l'aeroport del Prat, a Barcelona.

Si es confirmen les dates indicades, el Papa celebrarà a Es-

panya el tercer aniversari de la seva elecció, que és el dia 16 d'octubre, si bé l'inici oficial del seu Pontificat tingué lloc sis dies després.

A més, Joan Pau II arribaria a Espanya en una festa mariana —diumenge dia 11 es commemora la Maternitat de la Mare de Déu— i el dia 12, la festa de la Mare de Déu del Pilar, Patrona de la Hispanitat.

Com se sap, el dia 15 d'octubre, festa de santa Teresa de Jesús, comença el IV centenari de la mort a Alba de Tormes de la fundadora carmelita, motiu formal de la visita del Papa a Espanya.

Entre les ciutats que el Sant Pare visitarà hi ha, a més de Madrid i Barcelona, Santiago de Compostela, Avila, Sevilla, Saragossa i Bilbao.

Monsenyor Bellido:

“A Xerès es passa fam a causa de la secada”

“A Xerès es comença a passar fam”, va dir en una exhortació pastoral monsenyor Bellido Caro. “A Xerès, i ben segur que en els pobles de la diòcesi se sent com una amenaça que roman a la porta o dins de moltes llars”.

“No dubto gens —diu el bisbe— que una de les causes que fan més greu el problema és justament la pertinença a una secada que pateixen els nostres camps”. Així, doncs —afegeix— si tenim consciència que la secada és una veritable calamitat que està assolant els nostres camps i conreus, i està a la vora de produir-se aquesta calamitat general que vegi cadascú quina consciència té del fet i si se li ha ocorregut personalment, demanar al Senyor un remei per aquest mal, per a que ens envii i envii a la nostra terra, l'aigua que injecti la vida als conreus esmortuïts.

Es refereix després el bisbe als dispendis de molta gent en un Nadal que ha pogut ser escandalós: aquests no passen fam, almenys material, comenta monsenyor Bellido, si bé poden tenir-la d'una educació de la llar per saber-ne fer l'ús que li pertoca i no deixar-se arrossegar per la societat de consum que a tantes llars ensorra sota la vestimenta de la seva pròpia vanitat i presumpció. Aquests necessitaran una altra campanya contra la fam, cert, contra la fam de la cultura, per a no deixar-se enganyar. Però hi ha molta gent moltes famílies, molts homes, dones, infants, sobretot infants, vells i abandonats que no tenen res per menjar. És d'agrair —diu el bisbe— la tasca que fan tants petits establiments, que donen els aliments confiant en la gent que acostuma a ser de bona voluntat i creient que també arribaran a canviar les circumstàncies.

Però el bisbe de Xerès es veu obligat a cridar l'atenció a les autoritats i els poderosos vers aquest problema, on primerament caldria conèixer numèricament quins estan en aquesta situació real i no aparent, ni per a justificar-nos sense fer res, ni tampoc llençar per la finestra o

donar sense contemplacions i sense caritat.

Adverteix que va contra l'Evangeli i contra qualsevulla norma de vida cristiana saber que entre nosaltres hi ha germans que passem fam i no hi posem remei, o, el que és pitjor encara, que visquem tan tranquils sense ni arribar a saber que el problema existeix i volgüem romandre al marge d'aquestes dures realitats.

El bisbe de Xerès conclou la seva exhortació dient: “A la irradiació d'aquestes reflexions, més del cor que no pas del cap, vull plantejar el problema amb tota la seva gravetat i tota la seva urgència, i demano a les comunitats que depenen de mi que investiguin qui veritablement passa fam, que sortiu al carrer i entreu a les cases i visqueu un moment de contacte amb les famílies i que elles us diguin on jau aquest càncer de la fam”. El bisbe espera que fent-ho així es mobilitzaran amb més agilitat les Carites parroquials.

Teletips

Xavierada-81: “Amb Xavier, fidels al Papa”

Pamplona.- El lema per les pelegrinacions al castell de Xavier o “Xavierades”, que tindran lloc del 8 al 15 de març serà “Amb Xavier, fidels al Papa”. El lema ha estat triat tenint present el proper viatge del Sant Pare a Espanya i amb l'esperança que en el seu itinerari Joan Pau II visiti el bressol del patró universal de les Missions. (7-81).

Augmenta la dedicació missionera dels religiosos espanyols

En els darrers disset anys ha augmentat el nombre de religiosos espanyols que exerceixen la seva activitat evangelitzadora fora d'Espanya, especialment en terres de missió, mentre que minva el nombre dels residents a Espanya i també a la resta d'Europa.

Efectivament, mentre a l'any 1963 residien 27.095 religiosos, a l'any 1980 eren 19.967. En la resta d'Europa s'han passat de 1.089 religiosos espanyols a l'any 1963 a 923. Contràriament a la resta del món (Àsia, Àfrica, Oceania i sobretot Amèrica), en els mateixos anys han augmentat de 8.817 a l'any 1963 a 9.369 a l'any 1980. En

Les eleccions tindran lloc entre el 23 i el 28 d'aquest mes

Renovació de tots els càrrecs de la Conferència Episcopal

Madrid.- La darrera setmana d'aquest mes de febrer es reunirà la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid per a escollir el seu nou president, com també els presidents de les diverses Comissions Episcopals.

Sense cap mena de dubte, el tema principal d'aquesta Assemblea, de caire extraordinari, serà l'elecció del successor del cardenal Tarancón, qui, segons els estatuts, no pot ser reelegit.

Setanta-quatre bisbes (seixanta-quatre residencials i deu auxiliars) i un Vicari Capitular, escolliran per votació tots els càrrecs de la Conferència Episcopal Espanyola, excepte el de Secretari General, que actualment l'ocupa D. Jesús Iribarren, elegit per 5 anys el juny de l'any 1977.

A més a més hi ha a Espanya 15 bisbes dimissionaris, que són convidats a l'Assemblea, però només tenen vot consultiu, llevat que ostentin un càrrec especial en l'àmbit nacional.

Els càrrecs que s'han d'escollir són: President de la Conferència, membres del Comitè Executiu, Vice-president, Presidents de les 13 Comissions Episcopals, membres de la Comissió Permanent i membres de les diverses Comissions Episcopals.

Els escollits, ho seran per un període de tres anys, en aquesta XXVIII Assemblea Plenària del 23 al 28 de febrer de l'any 1981; les últimes eleccions es realitzaren a la XXVII Assemblea Episcopal que tingué lloc del 27 de febrer al 4 de març de l'any 1978.

Eleccions per tres anys

Segons els estatuts de la Conferència Episcopal Espanyola, tots els càrrecs d'aquesta són escollits per tres anys i poden ser reelegits per un segon i fins un tercer trienni, si bé per a una tercera reelecció cal obtenir els dos terços dels vots emesos (art. 22).

Per la força d'aquest mateix article no pot ser reelegit el cardenal Tarancón, per a la Presidència, per haver complert els nou anys successius —en tres eleccions— que els estatuts li concedeixen.

Com que els altres llocs de la Conferència van ser renovats gairebé totalment a les passades eleccions, es preveu que hi hagi poques modificacions. De totes maneres hauran de ser nous, per portar ja nou anys, els presidents de les Comissions de Litúrgia, fins ara el cardenal Jubany; de Relacions Interconfessionals, actualment monsenyor Benavent, bisbe d'Àstorga, i d'Apostolat Seglar (CEAS), que ha presidit monsenyor Dorado, bisbe de Càdis. També algun President de Comissió ha manifestat el seu desig de no ser reelegit.

Els Estatuts vigents determinen la incompatibilitat, pel que fa a les Comissions Episcopals, d'una mateixa persona per a presidir més d'una Comissió i diuen que, dintre la possibilitat, cada bisbe formi part d'una sola Comissió. Donat el nombre de Comissions Episcopals, actualment tretze, i algunes raons pastorals i pràctiques, fins ara, un bon nombre de bisbes pertanyen a més d'una Comissió, encara que es vol insistir en que cap bisbe ocupi més de dues Comissions.

Procediment electoral

La manera de procedir en les eleccions episcopals, segons els Estatuts i el Reglament, és aquest:

Primerament serà elegit el President de la Conferència Episcopal, càrrec fins ara ocupat per l'arquebisbe de Madrid, cardenal Tarancón. Per aquesta elecció cal en la primera votació la majoria absoluta (és a dir la meitat més un dels vots) i la majoria relativa en la votació següent.

Per la seva banda, el Reglament estableix que, si ho proposa el President o ho demanen cinc membres de l'Assemblea es pugui fer una votació de sondeig on cada votant consignï tres noms en la seva papereta.

En qualsevol cas, les votacions són secretes i es deixa un interval de temps per consultes, diàleg, reflexió i estudi entre el debat que es pugui promoure i la votació.

Al marge dels estatuts, els bisbes es podran reunir, abans de l'Assemblea, per províncies eclesiàstiques, per a dialogar sobre aquest tema de les eleccions.

Després d'haver estat escollit el nou President, s'escolliran els tres bisbes que, amb el President, el Vice-president i el Secretari General, formaran el Comitè Executiu. Aquests tres bisbes no podran ser elegits per la Presidència de cap Comissió Episcopal.

Més tard s'escolliran els Presidents de les 13 Comissions Episcopals. La importància d'aquests càrrecs és evident ja que no sols són responsables de la marxa de la Comissió que presideixen, sinó que formen part de la Comissió Permanent.

Per a l'elecció dels presidents de les Comissions cal treure també la majoria absoluta de vots a la primera votació i la relativa en la següent.

L'elecció dels membres de cada Comissió Episcopal es realitza partint d'una candidatura presentada pel President electe amb un nombre de noms, que ha de ser el doble dels membres que han d'integrar la Comissió. Per a sortir escollits només cal una votació i la majoria relativa.

conjunt, els religiosos espanyols residents fora d'Espanya eren el 24,5% l'any 1963 i són el 32% l'any 1980.

En resum a l'any 1980 hi ha 29.336 religiosos espanyols que pertanyen a 89 instituts religiosos. Els més nombrosos són els jesuïtes, salesians, maristes, escoles cristianes, franciscans, claretians, dominics, agustins i escolapis. El 60% són sacerdots.

Bisbes andalusos: “Acostar el nostre poble al Papa”

Còrdova.- La visita ad limina i el viatge del Papa a Espanya han estat els temes tractats pels bisbes d'Andalusia, en una recent reunió.

Enguany correspon als bisbes espanyols visitar al Papa per a donar-li compte de la situació de cada una de les diòcesis espanyoles. Aquesta visita és preceptiva fer-la cada cinc anys.

Els bisbes andalusos han estudiat l'enfocament que la seva visita ad limina ha de tenir, malgrat no haver estat programada per haver estat rellevat el Nunci. De totes maneres els bisbes andalusos han encarregat al cardenal Bueno Monreal, arquebisbe de Sevilla, que prepari la visita a Joan Pau II de les dues províncies eclesiàstiques de Sevilla i Granada, senyalant com a dates probables els dies entre la Pasqua de Resurrecció i Corpus Christi.

Un ampli programa d'actes

La Congregació Teatina de Catalunya ha preparat amb tota cura l'efemèrides, una mostra de la qual és el programa d'actes que a continuació reproduïm:

Dimecres, 4 de febrer

A tres quarts de vuit. Celebració de Vespres i de l'Eucaristia amb homilia sobre el tema "El nou i definitiu temple espiritual dels cristians", que presidirà el pare Eugeni Julio Gómez, C.R.

En aquesta Celebració remenciam a Déu i recordarem a tots els qui feren possible aquesta realitat de la nova església de sant Gaietà, i pregarem pels qui ens han deixat, amb fi que ja puguin celebrar la litúrgia celestial prop del Senyor.

Dijous, 5

A tres quarts de vuit. Celebració de Vespres i de l'Eucaristia, després hi haurà una conferència sobre "Sant Gaietà d'ahir a avui", il·lustrada amb diapositives, a càrrec del pare Gabriel Llompart C.R.

Oració per les vocacions Teatines.

Divendres, 6

A tres quarts de vuit. Celebració de Vespres i de l'Eucaristia amb homilia sobre el tema "Amor i temor d'una vida sacerdotal", que presidirà el pare Joan M. Barceló, C.R.

Oració pels sacerdots i religiosos.

Dissabte, 7

A un quart de vuit. Celebració de Vespres i de l'Eucaristia amb homilia sobre el tema "Sant Gaietà, o la reforma des de dins", que presidirà el pare Antoni Oliver, C.R.

Oració per l'Església universal.

Diumenge, 8

FESTA JUBILAR EN EL 500 ANIVERSARI DEL NAIXEMENT DE SANT GAIETÀ

A dos quarts d'una. Presidirà la Concelebració Eucarística el M. Rvd. pare Bernat Mestre, C.R., Preposit Provincial dels pares Teatins, amb homilia sobre el "Missatge providencialista de Sant Gaietà als seus devots d'avui".

En les altres Eucaristies dominicals s'honorarà el Sant amb motiu de l'any Jubilar del seu naixement.

En el seu V centenari de naixement

Sant Gaietà una amplia projecció el catolicisme de

Sant Gaietà de Thiene, sant que visqué durant el segle XVI, el de la Reforma Catòlica, i que va ser beatificat i canonitzat el segle XVII el de la Pietat i l'Art

Barrocs, és un dels sants que en l'àmbit hispanoamericà ha obtingut el nivell de les classes baixes i mitjanes dels darrers segles una gran popularitat.

Malgrat pugui semblar una exageració, actualment, pel seu santuari local de Liniers (Buenos

Aires), passen davant de la seva imatge, més de mig milió de persones, a l'any. A què es deu aquesta extraordinària popularitat que té encara a Hispanoamèrica, terra d'antigues tradicions peninsulars transvasades a l'altra banda de l'oceà? Sense dubtar-ne gens a la seva antiga popularitat espanyola i a l'aire especial que prengué en ser invocat pel poble com l'advocat de la Divina Providència.

Avui sabem que en la llengua catalana, entre els adagis populars, els més nombrosos no són pas els que es refereixen a Déu, a la Verge o als mateixos sants, sinó millor els que es refereixen a la relació amorosa i protectora de Déu envers l'home. Aquest sent necessitat en el seu esperit —i també majorment en el seu cos— i és així com l'home de les cultures agrícoles que s'han mantingut fins la Revolució Industrial ha elaborat un munt de dites, adagis i proverbis que es referien a l'ajuda i providència ininterrompudes que Déu Pare experimenta vers l'home, el seu fill.

D'aquí els versos que en moltes llars espanyoles, que clavaven amb un clau, la seva imatge al rebost, s'acostumava a recitar:

*Gloriós, sant Gaietà,
Pare de Providència,
que no falti a casa nostra
cada jorn, vostra assistència.*

Certament que estaria millor en lloc de dir "Pare", que els versets diguessin "Sant", però el cas és que diuen el que diuen i quan el riu fa soroll, vol dir que aigua porta. Ja ho interpretaran els erudits de la psicologia religiosa. A ben segur serà que l'home tendeix a humanitzar a Déu.

Així és com Juana de Ibarbourou, la gran poetessa uruguaia recull el pensament divulgat entre el poble transfigurant-lo amb la seva màgia de la paraula: sant Gaietà diu:

*"... alza su mano sobre el hado
y hasta del mismo hado se
[conmueve]"*

Catalunya fou també en el passat caixa de ressonància d'aquesta devoció al sant que sempre recomenà cercar el Regne de Déu advertint que d'aquell moment ençà Déu es preocuparia del bé dels seus fills, com atén als ocells del camp i als lliris del prat.

La congregació que sant Gaietà fundà l'any 1524, a Roma, no arribà a Espanya fins un segle més tard. Ho féu a través de les comunitats napolitanes que llavors vivien en un virreinat espanyol. Com en qualsevol estat absolutista d'aleshores les fundacions principals es van voler fer a les capitals dels regnes. Per això l'atenció es posà en Madrid, capital de Castella; Saragossa, capital d'Aragó, i per últim València, si bé aquesta fundació al capdavant va fallar. Barcelona tingué casa de religiosos teatins o "Gaietans" per raons especials: doncs era el nus de comunicació de la península amb Itàlia, on l'orde era llavors molt poderosa en cases i subjectes.

L'introducció de l'orde a Espanya era un napolità de tremp excepcional i es feu anomenar el P. Plàcid Mirto a Espanya, per fer el seu cognom més assequible a les llengües hispàniques. Predicador floreixent i vigorós —els teatins tenien fama aleshores de clergues de grans estudis— predicà la Quaresma de Barcelona l'any 1632—. De la Catedral anà a l'Ajuntament i els concellers li donaren tot seguit llicència per establir una residència amb església.

Aquesta va ocupar diversos llocs de la ciutat comtal fins que s'instal·là a la Porta de l'Àngel. Allí mateix a l'indret dels carrers Duran i Bas i Capellans, fou destruïda per les bombes de la guerra civil de 1936.

Els teatins portaren una església amb un culte ben ordenat mitjançant una comunitat poc nombrosa que primer fou de pares italians, després aragonesos, i finalment d'origen català.

Gràcies al famós "Calaix de Sastre" de l'Arxiu Municipal de Barcelona coneixem molts detalls de la festa de sant Gaietà en el segle XVIII, la centúria que feu cèlebre en el culte barceloní els anomenats "Goigs" que els fidels cantaven i els "Oratoris" que tocaven les capelles i orfeons de músics professionals en les esglésies.

La imatge de

A vegades hi ha persones que es pensen que una imatge religiosa és quelcom que s'improvisa, i que les figures que al llarg dels segles s'han venerat són quelcom casual. No hi ha res més lluny de la realitat.

Es precisament en el cas de les figuracions de sant Gaietà, on es poden veure molt bé que, juntes van les característiques que delimiten i concreten un determinat sant del calendari i el diferencien d'altres persones exemplars que el poble considera models de fe i de realització de l'evangeli en una certa època.

La imatge més antiga que hom venerà al temple dels beatins de Barcelona —religiosos coneguts popularment a la Catalunya dels reis de la casa d'Austria per "els capellans de la calça blanca" i més tard, sota el regnat dels Borbons, per "pares Caietanos"— correspon al model oficial imposat des de Roma quan es va fer la seva beatificació, l'any 1629.

El sant apareix amb sotana negra i corbata lligada al mig. Als costats hi ha uns àngels que porten lliris o bé el llibre obert a l'evangeli de sant Mateu on fa

Los Ill. Sen. Arzob. y Obisps. de Catal. con. 320 días de Indulg. a los que rezaren un Padre nuestro y una Ave Maria del esta S. Imagen de S. GAIETANO. J. P. de Barcelona

età, cció sobre Catalunya

Abans de la festa els devots reben a casa seva les estampes d'invitació, que conservem de meitat del segle XVII, i després el dia del sant els Goigs respectius que narraven la vida del sant amb caire popular. Si la tradició és la democràcia de la història, com digué Chesterton, els "Goigs catalans" són la democràcia de l'història, diria el que signa aquestes ratlles.

Els "goigs" més antics en català són de començaments del segle XVIII. Igual els mallorquins i els castellans. Al seu temps es van estendre per ermites i viles des de la província de Barcelona fins a Múrcia. Cal tenir present que la casa de l'orde de Barcelona era l'única de tot el llevant de la península, si bé també és cert que sovint els nuclis de pietat eren autònoms o venien del lloc menys esperat. Així consta que la devoció mallorquina estava molt introduïda —de Malta estant— doncs la noblesa estava ben connectada entre els mestres i grans mestres de l'Orde de sant Joan de Malta que va subsistir mantenint l'illa independent fins Napoleó Bonaparte.

El temple actual de sant Gaietà a Barcelona data de 1955 i els seus plànols són de l'arquitecte Manuel Puig Janer. És un temple que segueix l'arquitectura de l'orde de Itàlia, el barroc. Té una gran

cúpula central damunt enormes columnes de marbre groc de Tarragona, aparellades. A dalt s'aixeca la glòria i intercedeix el sant titular pels seus devots ordinaris que hi van en la zona de l'eixample esquerre i els extraordinaris que hi van una mica de cada punt de la gran Barcelona.

Sant Gaietà ha deixat un rastre important en la pietat catalana com es veu en l'onomàstica. Avui a través dels nous catalans vinguts d'Andalusia es confonen Gaietà amb "Cayetano", els que ostenten el nom de la devoció portada a Barcelona i els de la devoció sortida des de Barcelona.

A voltes sant Gaietà en novel·les i en el cinema espanyols és tractat malament o ridiculitzat el seu caràcter de sant de la Providència —pensem amb el film de J.A. Bardem, "Calle Mayor"—. Aleshores no vol dir pas que es critiqui el sant sinó a una devoció desencallada pel sant. Un antic preposat de la casa de Barcelona, el P. Jaume Barceló, solia dir sempre: la de sant Gaietà és bona devoció quan mena fins a la comunió.

En la pietat popular corrent, avui encara estem en aquestes.

Gabriel Llompart, C.R.

Gaietà de Thiene, l'home de la llibertat

Vicentí, renaixentista, banyat de la claror d'un humanisme molt cristià, d'ànima clara, d'esguard reposat, tenia el costum de sortir d'excursió pels camps lluminosos de la geografia del sermó de la muntanya de sant Mateu. I, finalment, retornà portant tot el paisatge de genollons: les roges roselles, que ni filen ni teixeixen; els ocellets de l'alba i de la vesprada, que no sembren ni seguen ni recullen en graners. Diuen que aquell dia tots els pollancres de l'ànima cantaren al vent. Ell es va limitar a explicar que el nadal li havia nascut entre les mans, com la primera, a la intempèrie.

Des d'aleshores, per ell tot va canviar. Venia de lluny. Era un altre home. Un home nou. Els seus ulls havien vist altres continents.

I així, mentre la Roma de Juli II i de Lleó X es movia afanyosa entre replecs de porpres i diplomàcies, a l'aguait de tenir, poder i fer, ell, en aquella mateixa Roma, havia ja arribat, amb la major serenitat, a l'ésser. ESSER. Són totes les terres del rebrot de l'ànima que cal oxigenar i regar. Aquí, en l'ésser d'un mateix, comença tota reforma.

I va descobrir uns fets senzills i inapel·lables:

La Providència. La creació no és una platja deserta. El món i les coses són habitades per Déu. Tot té sentit. Tota la vida està feta de llum i és per a la llum. Déu és la mà oberta on creix la rosella, on menja l'ocellet, on l'home canta. Déu és l'enlairament de les fonts d'on flueixen els segles i les forces que empenyen el creixement, i Ell mateix és la fita vers la qual, encara que sigui a tombalons, peregrina l'Església, vers la qual encara que sigui a les palpentes i en la tenebra, tendeix la mà plena d'ansietat, la humanitat.

Explicuen que, arribats a Nàpols Gaietà amb uns companys, provinents de Venècia, l'aquosa i opulent, s'establiren en una caseta petita i pobre com la primera benaurança, clara com els ulls de la sisena. Un napolità, molt senyor i almoïner, el comte d'Oppido, tenia cura de proveir cada dia la taula d'aquells teatins. I quan s'adonà que la seva vida no era perdurable, encara va obstinar-se en deixar a aquells homes de Déu uns cabals que asseguressin llur subsistència, quan ell no pogués mantenir-los. En fi, que desitjava omplir un graner per aquells ocellets que no paraven de cantar. Sant Gaietà intuï ràpidament que li serraven la branca on s'hi estava: La seva confiança amb Déu. I va dir que no. Que ell no desitjava rendes. El comte insistí: No es pot viure així, amb el futur al ras. ¿Al ras? —replicà el sant. "A Venècia, en temps de fam, mentre tots s'afanyaven per un bocí de pa, nosaltres no vam tenir cap problema." El comte, almoïner, vegé la porta oberta: "Però Nàpols no és Venècia, monsenyor". I aquest darrer va veure la via lliure per projectar el seu pensament: "D'acord; però el Déu de Nàpols és el Déu de Venècia". I com que el comte

insistia, passà als fets. A la tarda, tancà la porta de la casa, i envià la clau al seu amo, el mateix comte, amb aquest encàrrec: "Marxem. Volem veure si el Déu de Nàpols és o no el Déu de Venècia". Se n'anaven amb el breviar sota el braç i la cançó de la llibertat al cor.

Hi havia encara un altre descobriment: *La pobresa.*

Quan hom veritablement és, mai s'és pobre quan manca allò que és terrenal. I sempre s'és pobre, quan allò terrenal que és té fa que un hom es cregui ric. És pobre qui cerca afegitons, qui s'afanya per tenir; és ric qui gaudeix del regne de Déu. I el regne de Déu és dins d'un mateix, o hom no és ningú. La pobresa és desprendiment, no ser esclau de res; la pobresa és la cançó de la llibertat. La pobresa és la mateixa que la de les roselles i la dels ocellets: plena de llum, plena de cançons, plena de llibertat. La del vianant que es complau amb tots els paisatges, perquè no planta la seva tenda en un indret determinat.

"Deixaré lliscar la barca —escrivia de Venècia estant— fins que vegi llum, per saber què fer; per ara només veig tenebres".

I encara un altre descobriment: *La creu despullada.*

La creu és la dimensió de l'home que sap que el seu ser és més gran que no pas ell mateix. Per ésser cal morir. Cal acomiadar-se. Cal haver arribat d'una altra terra. Peregrí de tots els camins, l'home de debó, el cristià, descobreix casa seva al moment d'acomiar-se. Qui enterra el gra es qui ja duu als llavis la cançó de la collita. Crist és la tesi de tot humanisme. I Crist, viu, sofreix i mort en el pròisme: "Altra cosa no vegeu en la persona del pròisme que a Jesús pacient".

Un set d'agost, en ple estiu de Nàpols, sant Gaietà se'n va anar. Era l'any 1547. Morí de la seva mateixa vida. I marxà com un pom de roses, com un estol d'ocells blaus. I a la ciutat va florir-hi la pau. Una pau que embolcalla encara el seu sepulcre en la penombra del *Soccorso*.

Sant de la Providència, va pintar-lo la primera iconografia i l'anomenà la devoció popular. I segueix essent-ho. Des de la seva asserenada, des de la seva lluminosa transparència.

Els sants viuen. I el nostre, puntual, és avui qui, després de cinc centúries: Contra la seducció de la matèria, davant del desengany d'allò passatger; davant la destrucció del pasatge i la contaminació de la mar, a contrallum de la pol·lució de l'aire i la manipulació de les consciències, de l'opressió de l'home, dels paradisos perduts, de les doctrines falses, les mans de sant Gaietà porten encara en plena frescor els ocellets de les benaurances que poden aixecar entre nosaltres la nova aurora d'una festa de fills de Déu.

Antoni Oliver C.R.

le sant Gaietà dels devots barcelonins

referència a la recerca del Regne de Déu i a la protecció que Déu ofereix a tots aquells que s'hi adhereixen amb esperit filial.

Normalment la imatge del sant té els braços aixecats en èxtasi i una gran corona reial damunt el seu cap, que normalment era feta amb metall preciós (argent) i enganxada a la roba.

Disposem d'una estampa xilogràfica, editada a Barcelona el 1669, que s'escampà a tot Espanya i Amèrica a partir, sobretot, de les biografies castellanes entorn al 1650.

Durant la segona meitat del segle XVII i primera del segle XIX, els fidels anaren propagant la devoció al sant miraculós, el qual intercedia en les necessitats dels seus. Aquesta imatge providencialista, tan divulgada, fou substituïda per influència del poble, a partir de la seva canonització, per una altra de més amable, més humana, més carinyosa: la del sant que té als seus braços l'Infant Jesús, d'acord amb la interpretació d'una carta privada del sant, referent a l'experiència mística del Nadal. La primera figuració,

providencialista, sorgida en el Manierisme, donà lloc a la segona, pròpia del barroc i del rococó amb el seu naturalisme sobrenatural.

Sant Gaietà havia fet tard per a la gran escola pictòrica del segle XVII, temps de sega de la devoció. Però al segle XVIII, des de la Roldana, a Sevilla, fins Vicente López, a Madrid, representaren el sant amb l'Infant Jesús. El que ja no va deixar mai més el sant fou el clima i el sentit providencialista de la seva devoció, que només els seus devots coneixen, però de la qual ja s'ha perdut el rastre simbòlic definitiu. Misteris de la comunicació i de la simbologia religiosa! La famosa duquesa Cayetana de Alba, pintada per Goya, va tenir per padrí de bateix un germà llec teatral de Madrid. Heus ací el seu nom, el qual ha passat a moltes generacions de la seva família. I també heus ací que la casa de Barcelona i de Madrid dels religiosos de sant Gaietà veneressin en llurs altars sengles imatges, vestides, però amb el sant amb roquet i l'Infant Jesús als seus braços.

En recapitular diversos segles d'iconografia i pietat religioses, ens trobem que el poble s'ha fet amb un concepte del sant, proposat per una època (el manierisme): la confiança en la Divina Providència; s'ha cercat, però, una altra manera de representació més humana i tendra, diferent de la proposada pel manierisme, la que la dugué al barroc tardà i al rococó la tendresa amb l'Infant Jesús.

Heus ací la bellesa i l'ambivalència en la representació pietosa d'un sant que a Espanya fou recordat per escriptors tan volguts, tots ells costumistes, com José Maria de Pereda (la Montaña de Santander), Fernán Caballero (Andalusia) i fins i tot el mateix García Lorca (Andalusia) i els autors anònims de goigs de les terres catalanes, els quals cantaven:

"Gran Pare de Providència,
siau per nos Gaietà"

i, no obstant això, el pintaven amb un Jesús, Diví Infant.

G. LL.

GOZOS AL PATRIARCA SAN
CAYETANO TIENE, PADRE, Y FUNDADOR
de los Clérigos Regulares,

Pues soy Cayetano amado de Dios escogido flor, alcanzados su favor, Pues de Dios soy el Privado. De Padres Nobles nacisteis, creciendo en virtudes tanto, que aplausos de grande Santo en la niñez merecisteis: Y pues niño enamorado, tanto en Vos creció el amor: alcanzados su favor, &c.

Favores, sin ser escasos, en Roma os hizo María, pues os dió en suma alegría: Y pues en vuestros brazos: ha sido Jesús mi amor, alcanzados su favor, &c.

Tanto amasteis la pobreza, que arrojaisteis de una vez, menospreciando, a los pies vuestra Casa, y su grandeza, Y pues fue vuestro cuidado, ser pobre por el Señor, alcanzados su favor, &c.

Rogamos con devoción, a Vos Santo CAYETANO, consiga el genero humano del Cielo la bendición: Y pues siempre en Vos se hallado

Y. Ora pro nobis B. Cayetano.

ser en esto intercesor, alcanzados su favor, &c.

De los enfermos consuelo fuisteis sanando sus males, sirviendo en los Hospitales, para mas gloria en el Cielo: Y pues sois su Delegado, gozando el premio mayor alcanzados su favor, &c.

De Lutero, y su maldad fuisteis el azote Vos, y el Estandarte de Dios arboló vuestra humildad: Y pues siendo su Soldado, desvanecisteis su error, alcanzados su favor, &c.

Siempre fue vuestro desvelo, fundar con amor Divino jardines, que en su camino subiesen flores al Cielo: Y pues que vuestro logro, esto, siendo el Fundador, alcanzados su favor, &c.

Nápoles sepulcro os dió, y la Nobleza Vicencia, y España con reverencia, vuestra imagen mereció: Y pues su mayor cuidado, es servirlos con fervor, alcanzados su favor, &c.

De Us digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS.

D. Deus qui Beato Cayetano Confessori tuo Apostolicam videntem formam imitari tribuisti: da nobis ejus intercessionem, & exemplo in te semper confidere, & sola coelestia desiderare. Per Christum Dominum nostrum, &c.

Barcelona: Por los Herederos de Bartholomé, y Maria Angela Giralt, Calle de S. Cayetano.

Article a "The Times"

L'única ambició de l'Opus Dei és servir l'Església

Londres. El diari "The Times" ha publicat suara un article de John Horrigan, on afirma amb paraules del fundador de l'Opus Dei que "l'única ambició, l'únic desig de l'Opus Dei i de cada un dels seus socis és servir l'Església com ella vol ser servida, dins l'específica vocació que Déu ens ha donat".

Per complir aquesta finalitat —prosegueix Horrigan— l'Opus Dei es limita a proporcionar a tots els homes i dones que ho desitgin l'assistència espiritual i la formació teològica que calgui per dur a la pràctica aquest ideal.

Tot seguit diu: "cada un —amb plena iniciativa i responsabilitat— després ha d'actuar lliurement, com qualsevol altre ciutadà; un ciutadà, amb tot, que és catòlic i que malda per viure coherentment amb la seva fe, respectant —més encara, tractant de comprendre— els punts de vista i les opcions dels seus col·legues, amics, parents, etc. Així, l'Opus Dei no actua ni pot actuar en grup, ni al si de l'Església, ni en el de la societat civil".

Més endavant l'articulista precisa que "els socis de l'Obra intenten de construir famílies unides; de promoure vocacions al sacerdot; de convidar als seus amics a pregar fora i dins dels temples, de desenrotllar obres de promoció humana i d'assistència social; de facilitar la mútua convivència".

Recorda l'articulista un quirògraf de Pau VI que subratllava el 1964 "Amb paternal satisfacció tot el que l'Opus Dei ha realitzat i realitza pel Regne de Déu; el desig de fer el bé que la mou; l'amor ardent a l'Església i al seu cap visible, que és el seu distintiu, el zel abrandat per les ànimes, que l'empeny vers els arduos i difícils camins de l'apostolat de presència i de testimoni en tots els sectors de la vida contemporània".

Afirma també que "la diversitat de circumstàncies, temps i maneres de treball apostòlic dels seus associats, exigeix que l'organització interna de l'Opus Dei sigui molt flexible".

El Salvador i Guatemala encapçalen la llista

Els drets humans, paper mullat a l'Amèrica Llatina

Washington. El Salvador i Guatemala ocupen els primers llocs en la llista dels països de l'Amèrica llatina on els drets humans són més violats, segons un informe del Comitè per a Afers de l'Hemisferi. Els segueix de prop en tercer lloc, Bolívia.

El Comitè per a Afers de l'Hemisferi és una coalició de diversos grups religiosos i civils, neguitejats per la defensa dels drets humans a l'Amèrica llatina.

Segons l'informe del Comitè, els dos països de l'Amèrica Central, el Salvador i Guatemala, han batut la marca que va aconseguir l'Argentina en aquest tema durant 1979. Ambdós països amb 10 milions d'habitants han vist morir unes 15.000 persones com resultat de la violència política.

Només a El Salvador hi ha hagut més morts per violència política —10.000— que a la resta de l'Amèrica llatina i a Guatemala s'han produït de trenta a quaranta assassinats diaris.

A Honduras s'han fet progressos vers la democràcia, si bé han existit signes de violència contra els vaguistes, i a Nicaragua s'ha mantingut una més gran tolerància i respecte als drets humans a desgrat de la violència contrarevolucionària.

Mentrestant a Costa Rica continua una política decidida de drets humans; a Cuba s'ha rebaixat el nombre de presos polítics en els últims anys, encara que els "informes diuen que les presons es van emplenant per centenars" de persones, però ha

restringit la seva influència a l'àrea.

Pertoca a Bolívia el tercer lloc en la llista d'escarni dels drets humans, com a resultat dels assassinats en massa que tingueren lloc després del cop d'estat de juliol, pel general García Maza i ha continuat la repressió sagnant.

Brasil seguí la seva marxa mesurada —diu l'informe— de cara a una obertura política, vers la llibertat, mentre els militars arreten de manera arbitrària els dissidents.

A Argentina, Xile i Uruguai hi han encara milers de presos polí-

tics, si bé hi ha hagut un descens en el nombre d'assassinats i desaparèguts a causa de l'èxit dels seus governs en l'eliminació de l'oposició política; "de fet, ha continuat la repressió per fer callar la veu dels dissidents". A la pràctica és el que també passa al Paraguai.

Al Perú, amb un govern civil, ha augmentat el respecte als drets humans; i a Colòmbia, tot i la democràcia, els dissidents són jutjats pels militars en lloc dels tribunals civils.

El president de la conferència episcopal del Paraguai, monsenyor Felipe Santiago Benítez,

ha adreçat al govern un telegrama de protesta contra el desplaçament d'indígenes tobes Mas-koy, a la regió del Chaco.

Aquest trasllat d'indígenes contra la seva voluntat esdevé, segons el president de la conferència episcopal, com "una mena de genocidi".

Un primer projecte de desplaçament dels indígenes, a la regió de Casanillo, va fracassar i obligà el govern al canvi de lloc. La nova regió escollida és, segons els indígenes, inhòspita i les terres no serveixen per a conreus ni per a ramaderia. A més a més, la regió està mancada d'aigua.

Impressions d'un pelegrinatge a Terra Santa (I)

Il·lusions d'infantesa fetes realitat

Tots els qui hem tingut la sort de néixer en una família cristiana aprenguérem de nens, a casa i a la parròquia, les emotives i vivents històries sagrades que ens parlen d'Abraham, de David i dels profetes d'Israel. I escoltàvem, sense respirar quasi, el tendre passatge del naixement de Jesús a l'estable de Betlem, les paràboles i els miracles del Mestre per terres de Galilea i la Judea, la seva dolorosa i punyent passió i Mort, i el triomf del Fill de Déu ressuscitat.

De ben petits, la terra del Crist ens era tan familiar com els carrers del nostre poble; i aquella fe, plantada al cor de l'infant, hi féu créixer una ferma il·lusió i un vivíssim desig de visitar algun dia, ja essent grans, aquella meravellosa Terra Santa.

La comoditat turística dels nostres dies permet, avui, a molts cristians, fins i tot a persones que passen de la setatena i van amb bastó, de realitzar la pelegrinació tan anhelada.

Solament falta tenir estalviades unes "pessetes" per a comprar un passatge d'avió que amb tot confort us portarà a Tel-Aviv. Jo us recomano, per seguir més fidelment els camins bíblics, d'inscriure-us en una pelegrinació dirigida per religiosos. Haureu d'allotjar-vos en hotels de diferents ciutats, mitjanament confortables; i els menús que us hi serviran no seran pas ni de bon tros els saborosos amb què la sogra de Simó Pere devia obsequiar el Mestre cada vegada que anava a Cafarnaüm.

Procureu que us quedin alguns diners per a canviar amb dòlars (la influència americana i la "Coca-Cola" són universals). I per a comprar "xèquels", la moneda d'Israel, als descendents d'aquells "mercaders" que, muralles endintre de Jerusalem i en carrers estrets i tortuosos, us ofereixen també amb aiguabarreig de parades fixes i mòbils, des d'un vas d'"escariot" —que és una beguda molt sana i natural— fins a "estrelles de David" de fusta

d'olivera i mil altres records religiosos i profans d'aquella meravellosa terra. Que cal comprar, naturalment, per a regalar als parents i amics que us els esperen, a la tornada, amb candeletes. ¡SHALOM!

Es impossible, en un sol viatge, de recordar tots els detalls dels llocs sants visitats, malgrat que el viatge sigui traçat com ho fou el nostre per l'experta mà d'un jove caputxí, el pare Enric Cortés, doctor en ciències bíbliques. Tampoc no es poden recordar, fidelment, totes aquelles esglésies, retalls d'història sagrada i testimoniatge dels principals fets bíblics i evangèlics al món cristià. I que tantes generacions de cristians han visitat, arribades de lluny, algunes d'elles amb molts de sofriments i sacrificis.

A tres mil quilòmetres de Catalunya, quin pessigolleig al cor i com ens espurnejaren els ulls en resar, comunitàriament i amb veu alta, el Parenostre i el Magnificat, escrits en la nostra llengua catalana sobre uns grans plafons de ceràmica, col·locats de forma ben visible i distingida a l'església del Parenostre i al santuari de la Visitació d'Ein Karem. I que al costat dels altres plafons, escrits en les llengües de tot el món, proclamen la universalitat de la nostra fe.

No deixem, amics catalans, que la pols corqui els altars, ni que les goteres foradin els teulats dels populars santuaris marians de les nostres comarques de Catalunya per falta de pràctiques de pietat.

Que Catalunya no deixi mai d'estimar les virtuts de Maria, cantades pels poetes i predicades pels sants.

I que les peticions del Parenostre siguin els ideals polítics que ens uneixin, en pau, als catalans.

Francesc d'A. Picas

Itàlia

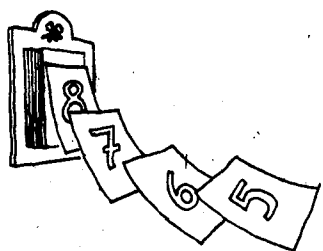
"Famiglia Cristiana" celebra els seus 50 anys

Roma. El setmanari catòlic "Famiglia Cristiana" ha celebrat els seus cinquanta anys, amb un número especial de 220 pàgines i una tirada de dos milions d'exemplars. El primer número de la revista, fundada per Don Alberione, va aparèixer el 25 de desembre del 1931 amb 12 pàgines i una tirada de 12.000 exemplars. El 1960 la revista assolí el milió d'exemplars setmanals, i d'uns quants anys ençà està en el milió i mig d'exemplars.

Alaska: renovació espiritual dels joves

Fairbanks. Monsenyor Whelan S.J. bisbe de Fairbanks, Alaska (EE.UU.) ha remarcat que "la gran novetat d'enguany han estat les trobades de renovació espiritual dirigides pel pare Peterson, en 18 pobles, per a joves i adults. Tots ells han expressat el desig que aquestes trobades se segueixin celebrant". Monsenyor Whelan ha remarcat també la gran tasca que porten a terme diverses religioses, sobretot en la formació de catequistes nadius, i ajudant a redactar els textos d'instrucció religiosa.

Calendari

Diumenge, 8 de febrer. V del temps ordinari. Sant Jeroni, Sant Emilià i sant Joan de Mata, confessors i santa Elisenda, verge.

Festa major a Isona.
El sol surt a les 6,55 i es pon a les 5,16.

Dilluns, 9 de febrer. Sant Nicèfor, màrtir, sant Sabí, bisbe i santa Apol·lònia, verge i màrtir.

Dimarts, 10 de febrer. Santa Escolàstica, verge. Sant Irineu i sant Jacint, màrtirs.

Dimecres, 11 de febrer. La Mare de Déu de Lourdes. Sant Llätzer, bisbe i sant Desideri; bisbe i màrtir.

Dijous, 12 de febrer. Santa Eulàlia, verge i màrtir, patrona de Barcelona. Sant Damià, màrtir i beata Humelina, verge.

Festa major a Banyeres, Esparreguera i Pallegà.

Divendres, 13 de febrer. Sant Benigne, pvre. i màrtir. Santa Fusca i santa Maura, màrtirs.

Dissabte, 14 de febrer. Sant Valentí, prevere i màrtir.

Festa major a les Cabanyes, Navarces, Ribes de Freser i Serrateix.

La flor de l'ametller és el somni primer de l'hivern que present la primavera.
És un somni de neu alegre, però breu d'una esperança que, morint-se, espera.

La Bíblia a l'abast

El verdader dejuni (Is 58: 7-10)

El capteniment de l'home pietós ha d'estar constantment presidit per la més gran coherència. La seva vida no pot estar en contradicció amb allò que diu creure. I sobretot ha de ser coherent la seva moral ciutadana i social amb la pràctica ritual, imposada per la vida religiosa. És l'etern problema del contratemoniatge que moltes vegades dona l'home religiós quan es troba fora de l'àmbit ritual, i que fa dir al poble: Menys parenostres i més bondat. Fer separació entre culte i moral, com si es tractés de dos mons completament diferents i separats, és el gran escàndol contra el qual han clamat els profetes de tots els temps. El nostre text es fa ressò d'aquest problema.

El capítol 58 d'Isaïes comença amb una ordre airada de Jahveh al profeta: **Anuncia al meu poble el seu delictes** (v 1). El poble exigeix a Déu que se li acosti, que compleixi amb el seu deure (v 2), i arriba a tirar-li en cara el que ell en diu desinterès de Jahveh per la seva bona conducta ritualista: **Per què hem dejunat i no ho veus, ens hem mortificat i no ho saps?** (v 3a). El poble s'estranya que les coses vagin malament, que els temps continuïn essent calamitosos, fins i tot després del retorn de l'exili i malgrat l'observança del dejuni que sembla que hauria d'ablanir el cor de Jahveh. Per això li retreuen la seva inoperància o la seva impotència, o el que segons ells és pitjor, la seva

indiferència envers el poble que patrocina. Al fons de tot això hi ha un dualisme perillós. Déu i poble són vistos no sols com dues realitats distintes, sinó com si fossin dos poders totalment independents, que segueixen el seu respectiu camí sense trobar-se mai. Hom no s'adona que la revelació de Déu el presenta fent camí en el poble i amb el poble, de tal manera que Déu parla i actua en el nervi més íntim de la història del poble. No és perquè sí que la punta més notable de la revelació de Déu és la seva encarnació, o sigui la seva presència en el poble tan forta que el fa esdevenir un ciutadà del món que el salva des de dins. No és vàlid, doncs, el dualisme que fa dir als antics jueus — i a moltes persones actuals —: "No saltres complim amb el nostre deure i Déu no en fa cas", donant a la paraula "deure" un sentit restringit a pura "pràctica ritual", com si es tractés d'una mena de departament més o menys gran, més o menys important de la nostra activitat humana, perfectament aïllable de la resta del nostre capteniment. Es llavors que Isaïes rep el precepte de Jahveh de respondre al poble com a altaveu de Déu: La vostra pietat és purament aparent; el vostre dejuni és buit; la vostra actitud religiosa és una farsa. **No dejuneu pas com avui si voleu fer sentir a l'Altura la vostra veu** (v 4).

El dejuni en l'Antic Testament, a més de tenir un caire penitencial d'expiació, pretenia també ser un camí d'anivellament social. La diferència entre

el règim de vida dels pobres i la dels rics era escandalosament forta. A uns pocs els sobrava tot i a uns altres — la immensa majoria — els mancava el més elemental. Els pobres estaven sotmesos a una fam endèmica, mentre que els rics anaven sempre ben peixats. Amb el dejuni es pretenia que, almenys per motius religiosos, també els opulents es vegessin sotmesos a l'agulló de la gana i així es recordessin de la situació injustament deficitària dels seus germans, els pobres. Per això dejuni i almoïna, o dejuni i justícia, són dues expressions bessones de la predicació dels profetes. El pecat dels dirigents i dels rics del poble està aquí: en pretendre enganyar Jahveh amb una pràctica ritual, que per a ells adquireix el valor de moneda amb la qual es compra Déu, mentre en la vida normal i quotidiana oprimeixen el pobre, que resulta ser el verdader protegit del Déu-que-salva. (v 3 s).

El nostre text és una concreció del que és el veritable dejuni agradable a Jahveh: **Comparteix... acull... vesteix...** (v 7) són termes que manifesten les obres de misericòrdia que haurien de reclamar constantment la nostra atenció. El motiu és molt clar: Déu es manifesta en la seva providència ordinària que actua a través dels homes, posant en joc els dons i qualitats que ell mateix hi ha sembrat. Així pobres i rics es mostren com a membres de la mateixa família de Déu.

Josep M. Aragonès

Oració del Papa per la família

"Déu, de qui procedeix tota paternitat al cel i a la terra, Pare, que sou amor i vida, feu que cada família humana a la terra sigui, mitjançant el vostre Fill, Jesucrist, "nascut de dona", i mitjançant l'Esperit Sant, deu de la caritat divina, un veritable santuari de la vida i de l'amor per a les generacions que sempre es renoven. Feu que la vostra gràcia guïi els pensaments dels esposos vers el bé de llurs famílies i de totes les famílies del món. Feu que les joves generacions trobin en la família un fort suport per a la seva humanitat i el seu creixement en la veritat i en l'amor. Feu que l'amor, reforçat per la gràcia del sacrament del matrimoni, mostri ésser més fort que qualsevol debilitat i qualsevol crisi, per les quals a voltes passen les nostres famílies. Feu finalment, us ho demanem per intercessió de la Sagrada Família de Natxaret, que l'Església, enmig de totes les nacions de la terra, pugui accomplir amb fruit la seva missió en la família i mitjançant la família. Per Crist Nostre Senyor, que és el Camí, la Veritat i la Vida, pels segles dels segles. Amén."

Catequesi dels signes

VI. L'altar

L'ALTAR és la taula destinada al banquet eucarístic, que celebrem els cristians.

A. Als inicis de l'Església

- El cristianisme es distingia de les altres religions paganes precisament perquè era una religió sense temple, ni ALTAR, ni sacrifici.
- Cada cristià és un temple vivent i un ALTAR consagrat, on s'ofereix ell mateix com a sacrifici agradable al Pare.
- Construir un altar cristià podia crear confusió amb l'altar dels pagans, on se sacrificaven víctimes.
- Sabem que més tard, en la "Domus Ecclesiae", s'utilitzava la taula de fusta de tres peus, que només es portava en el moment que feia servei per a la celebració.
- A poc a poc l'ALTAR va anar adquirint un caràcter sagrat: La taula recorda l'ambient de l'últim sopar del Senyor. Anuncia i realitza l'escatologia. Significa el banquet, i coronament del sacrifici, del qual participem i mengem els cristians. Convivència i germanor eucarística.
- Al segle IV comencen a construir-se altars de pedra perquè:

L'ALTAR ÉS EL SIGNES DEL CRIST
(Ignasi d'Antioquia).

L'ALTAR ÉS SIGNES DEL BANQUET EUCARÍSTIC CENTRE DE L'ESGLÉSIA, SIMBOL DE JESUCRIST
(St. Ambrós).

St. Pau: No podeu participar en la taula del Senyor i eh la taula dels dimonis.
(I Cor 10,21)

B. L'altar, avui

- És un signe catequètic. El trobem al centre de l'Església.
- És signe del cos de Crist, centre i vida de la comunitat cristiana.
- És el lloc on presentem les nostres ofrenes, i la taula on mengem l'eucaristia.
- Per a nosaltres és un signe més de la presència del Crist.
- Per això l'ALTAR: es consagra, es reverencia, es besa, s'incensa, es vesteix amb estovalles, s'hi conserven les relíquies dels sants màrtirs...

Cal parar atenció

- Hem de ser sensibles i respectuosos amb l'altar sempre que visitem una església i, sobretot, quan s'hi celebra l'eucaristia.
- L'ALTAR ha d'ésser senzill però de valor, no qualsevol taula disfressada. Cal que sigui digne, ben vestit, net, arreglat. Ha de centrar l'església. No allunyat, sinó vora del poble.

F. Xavier Parés.

L'Església celebra

8 de febrer. V diumenge de durant l'any. Lectures: primera, Is 58, 7-10; salm 111; segona, 1 C 2, 1-5 tercera, Mt 5, 13-16.

9 de febrer. Dilluns de la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Gn 1, 1-19; salm 103; segona, Mc 6, 53-56.

10 de febrer. Dimarts de la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Gn 1, 20-2, 4; salm 8; segona, Mc 7, 1-13.

11 de febrer. Dimecres de la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Gn 2, 4b-9, 15-17; salm 103; segona Mc 7, 14-23.

12 de febrer. Dijous de la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Gn 2, 18-25; salm 127; segona, Mc 7, 24-30.

13 de febrer. Divendres de la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Gn 3, 1-8; salm 31; segona, Mc 7, 31-37.

14 de febrer. Dissabte de la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Gn 3, 9-24; salm 89; segona, Mc 8, 1-10.

Joan Pau II al cos diplomàtic acreditat davant la santa seu

L'Església, solidària dels grans problemes de context social

De "molt important" ha estat qualificat, per mitjans diplomàtics propers a la santa seu, el discurs del Papa al cos diplomàtic acreditat al Vaticà.

L'ambaixador de Guatemala, senyor Luis Valladares y Aycinena, degà del cos diplomàtic, va adreçar al Papa unes paraules de salutació, en les quals recordà l'any 1980 "ple d'horrors a tants països", diversos en cultures i civilitzacions, però iguals en la criminalitat.

Joan Pau II va respondre amb un actualíssim discurs, del qual, per la seva extensió, només en reproduïm els passatges més significatius.

"Vosaltres representeu tota la comunitat internacional"

Aquest encontre anual amb vosaltres, membres il·lustres del cos diplomàtic, representa un moment molt significatiu del meu ministeri pastoral. A través de la vostra presència tinc, efectivament, davant meu tota la comunitat internacional, amb la seva fesomia i la seva composició tan diversa. Vosaltres constituïu un vertader fòrum que em fa recordar els meus encontres amb els representants dels diferents pobles a l'ONU, a la FAO, a la UNESCO; tinc, doncs, davant meu les seves pròpies comunitats, i també la comunitat sencera de les diverses nacions del món.

Al llarg dels viatges pastorals que realitzo per diferents regions d'arreu del món, constato una doble realitat: per un costat, les poblacions que s'apleguen, aportant llur pes d'història i de vida expressat en la fe religiosa, la cultura, les conviccions, les esperances i fins i tot els sofriments, coses en les quals l'Església, comunitat de creients, està molt inserida com una part, més o menys estesa; d'aquesta realitat humana; per altra ban-

da, els representants i els responsables de la vida institucional de cada país, les autoritats governamentals, amb les quals he pogut celebrar cada vegada encontres i converses interessants.

Aquesta doble realitat correspon al doble diàleg que com a Pastor universal, em veig constantment obligat a mantenir: l'un, amb l'home de la vida concreta, per fer reviure en ell la força encoratjadora de la paraula evangèlica, o almenys per anunciar-la-li, a fi que la conegui i decideixi la seva actitud quant a ella; l'altre diàleg va adreçat als responsables de la vida política i social per tal d'oferir una simple cooperació, desinteressada, en les grans motivacions que afecten la vida de la humanitat: la pau, la justícia, els drets de la persona, el bé comú.

L'Església i l'estat van adreçats al bé

Estic convençut que la santa seu, tot actuant així, en comptes de ficar-se en camps que no li serien propis, no fa res més que donar una expressió concreta a la missió universal de l'Església, la qual s'adreça a tots els homes, s'estén per totes les regions de la terra i, per naturalesa, se sent solidària amb tots els sers humans, homes i dones, especialment amb els pobres i amb els que sofreixen. Les seves vicissituds històriques durant quasi

Joan Pau II adreçant un important discurs al cos diplomàtic acreditat davant la santa seu.

dos mil·lenaris, a través de tantes generacions, i l'experiència viscuda entre els grups humans més diversos, d'origen i civilitzacions tan diverses, donen a l'Església una gran facilitat per a afrontar els problemes i dialogar sobre ells.

És cert que la societat civil no coincideix amb la societat religiosa; i que les dues missions, la de l'Església i la del Estat, s'han de mantenir molt diferenciades. Però també és veritat que l'Església i l'Estat van adreçats al bé —espiritual per un costat, temporal per l'altre— de les persones humanes i que el diàleg mutu, respectuós i lleial, no solament no pertorba la societat, sinó que l'enriqueix.

Què ofereix l'Església? En el diàleg bilateral amb els governs, posa a la seva disposició el suport d'una institució que aprecia els més alts valors de l'home i que mai no es pot sentir extranya a cap dels problemes que hom discuteixi en qualsevol context social.

La cultura, fonament de la vida dels pobles

La cultura és la vida de l'esperit; és la clau que permet l'accés als secrets més pregons i més gelosament amagats, de la vida dels pobles; és l'expressió fonamental i unificadora de la seva existència, ja que hom troba en la cultura riqueses —jo diria quasi inefables— de les conviccions religioses, de la història, del patrimoni literari i artístic, del substrat etnològic, de les actituds i de la "forma mentis" dels pobles. En fi, dir "cultura" és expressar en una sola paraula la identitat nacional que constitueix

l'ànima d'aquests pobles i que sobreviu malgrat els condicionaments adversos, les dificultats de tota mena, els cataclismes històrics o naturals, restant una i compacta a través dels segles. En funció de la seva cultura, de la seva vida espiritual, cada poble es distingeix d'un altre i es crida, per altra banda, a completar-lo, tot oferint-li l'aportació específica que li és necessària.

En aquest sentit, pot dir-se que la cultura és el fonament de la vida dels pobles, l'arrel de la seva identitat pregona, el suport de la seva supervivència i de la seva independència.

La santa seu, solidària dels sofriments humans

La santa seu se sent solidària amb totes les grans iniciatives que tracten de resoldre els problemes de la humanitat: abans de res, pel que fa al pla material, els ajuts generosos i eficaços, oferts als pobles de les regions que sofreixen la fam, la set i d'altres calamitats —i aprofito per a reiterar tota la meua solidaritat amb la regió de Sahel, que no deixo de contemplar amb particular atenció; l'impuls donat al desenvolupament de l'agricultura per tal d'assegurar una alimentació suficient; l'acció sanitària contra les malalties, especialment en favor dels infants i dels més pobres; la distribució més justa dels mitjans no solament materials, sinó tecnològics i científics, per oferir als pobles possibilitats cada vegada més concretes amb la finalitat que puguin arribar a ésser motiu de llur pròpia vida i de llur desenvolupament.

Materialment, els mitjans amb els quals la santa seu hi pot

col·laborar són molt limitats; més considerable és la contribució que poden aportar les organitzacions catòliques dels diversos països, o les de caire internacional. Però crec que el conjunt dels pobles espera, constantment i principalment, de la santa seu, l'aportació d'una força espiritual orientada a estimular i suscitar, de la manera més eficaç, la cooperació internacional que hom està realitzant.

La cursa d'armaments, perillosa per a la humanitat

La sollicitud de l'Església s'exerceix en el pla espiritual, perquè està en joc el destí etern dels homes i la vida ordenada dels pobles.

La primera cosa que cal esmentar és el problema de la pau; aquest problema fonamental polaritza tots els esforços dels homes de bona voluntat, i l'Església aporta el seu esforç per tots els mitjans de què disposa, sobretot, sensibilitzant les consciències arreu del món, sobre el deure de defensar aquest bé, fràgil i amenaçat, però prioritari en tots els nivells.

Aquest és, entre d'altres, el cas del desarmament.

La santa seu està molt convençuda —i ho ha repetit en diverses ocasions— que la cursa d'armaments és perillosa per a la humanitat i que, lluny de disminuir l'amenaça que pesa damunt la seguretat i la pau mundials, l'augmenta.

Destaca els elements fonamentals que fan possible i realista un acord que fes renunciar a la cursa de mitjans de destrucció, cada vegada més nous i més poderosos. Aquests elements són, sobretot, un clima de més confiança, el qual pot néixer d'una distensió efectiva i global en les relacions internacionals; el respecte de les prerrogatives de tots els pobles, fins i tot dels petits i desarmats, prerrogatives fundades en la seva identitat cultural; la col·laboració sincera per a millorar "la component humana de la pau", representada en primer lloc pel respecte dels drets de l'home.

El Papa desitja un feliç any nou a tots els ambaixadors

Després de tractar a fons el tema de la pau, de denunciar la cruel guerra entre l'Iraq i l'Iran, de la mediació de la santa seu en el conflicte entre Xile i l'Argentina, i d'especificar la missió de les ambaixades arreu del món, acabà el seu discurs tot desitjant un feliç any nou a tot el cos diplomàtic.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms

Domicili

Població D.P.

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º

Lloc Data

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

El Vaticà dia a dia

Amor pastoral i celibat

El Papa als participants a una assemblea sobre "la espiritualitat del clero diocesà"

Solament en l'"amoris officium" de que parla Sant Agustí, el sacerdot que accepta la vocació al ministeri, és capaç de fer d'ell una decisió d'amor, per la qual l'Església i les ànimes arriben a ser el seu interès principal i, amb aquesta espiritualitat concreta, serà capaç també d'estimar l'Església universal i a la part d'ella que li ha estat confiada, amb tot l'ímpetu d'un espòs envers la seva esposa. Un sacerdot que no sabés arrelar-se enterament en una comunitat eclesial, no podria certament presentar-se com a model vàlid de vida ministerial inserida essencialment en el context concret de les relacions interpersonals de la comunitat. És en aquest context on el celibat troba el seu ple sentit. Aquesta decisió de vida és un signe públic de l'amor primordial i total que el sacerdot ofereix a l'Església. El celibat del Pastor no té solament un significat escatològic, com a testimoni del Regne futur, sinó que expressa també el profund vincle que l'uneix als fidels, com a comunitat nascuda del seu carisme i destinada a totalitzar tota la capacitat d'estimar que el sacerdot porta dins d'ell. El celibat, a més, l'allibera interiorment i exterior, fent que pugui organitzar la seva vida de manera que el seu temps, casa seva, els seus costums, la seva hospitalitat, i els seus recursos financers estiguin solament condicionats pel que és l'objectiu de la seva vida: la creació, entorn d'ell, d'una comunitat eclesial.

(Joan Pau II. 4-novembre-1980).

Els fills de la Sagrada Família han celebrat llur capítol general

La congregació "Fills de la Sagrada Família", que d'ençà de la seva fundació treballa a les nostres diòcesis de Catalunya, ha posat cloenda al seu XVII capítol general celebrat a Roma, i que ha aplegat els representants dels religiosos que treballen a més d'Espanya, a Itàlia, Estats Units, Argentina, Colòmbia i Mèxic.

El mateix capítol ha elegit el seu nou superior general, pare Josep Maria Blanquet.

El pare Blanquet, després d'estudiar filosofia, va obtenir la seva llicenciatura en teologia a la universitat pontifícia de Sant Joan de Laterà, on fou ordenat sacerdot el 1960. Fou elegit secretari general el 1969, i desenvolupà una gran tasca d'investigació històrica sobre la congregació i sobre la figura del pare Mañanet. Ha publicat la seva biografia i molts dels seus escrits. Per aquests escrits sabem que el pare Mañanet fou qui va idear i va promoure el temple de la Sagrada Família de Barcelona.

Un sindicalista brasiler, rebut pel Papa

Luis Ignacio da Silva, el sindicalista brasiler anomenat per

Amnistia Internacional denuncia la repressió dels dissidents de l'URSS

Amnistia Internacional denuncia que les autoritats de l'URSS durant els darrers quinze mesos han continuat la persecució dels dissidents del règim, com també l'ús de pràctiques psiquiàtriques per raons polítiques.

Tenint com a base l'acusació de "agitació i propaganda antisoviètiques", els tribunals han dictat llargues condemnes fins i tot de quinze anys contra més de dos-cents dissidents. Vazif Meylanov, matemàtic de 42 anys, fou sentenciat el desembre passat a nou anys per manifestar-se pacíficament contra l'exili del físic Andrei Sakharov; i un metge i un periodista ucraïnesos, que feien circular un diari no autoritzat, foren condemnats a dotze i onze anys, respectivament.

La campanya repressiva sembla anar dirigida especialment contra tres categories de dissidents: els integrants dels grups no oficials que tracten de vigilar el compliment dels acords de drets humans de Helsinki, els nacionalistes de les repúbliques no russes i els creients de les més diverses religions.

Els esforços d'Amnistia Internacional, en la seva lluita contra

El Papa amb el secretari general de AI, Thomas Hammarberg (a l'esquerra), el president del comitè executiu, José Zalaquett i Julia Collier, de la secretaria internacional de Londres.

la pena de mort, la tortura i l'empresonament polític, ha arribat a oïdes del Papa en una audiència que concedí a uns representants d'aquesta organització.

L'encontre amb Joan Pau II es va fer pocs dies després de la publicació de l'informe anyal d'Amnistia Internacional per al 1980, en que s'inclouen notes

sobre les violacions dels drets humans a 110 països; crida especialment l'atenció l'elevat nombre d'execucions i assassinats polítics.

Els delegats d'"Amnesty" exposaren al Papa els treballs que fa el moviment per l'alliberament dels presos de consciència i per posar fi a la tortura i a la pena de mort en el món.

comunitat catòlica del Japó i amb tota la població d'aquesta culta i dinàmica nació.

El Papa remprèn la visita a les parròquies de la seva diòcesi

Després del repòs de les festes de Nadal, el Papa repregué diumenge les visites a les parròquies de la diòcesi de Roma. Diumenge a la tarda li tocà el torn a la parròquia de San Giuseppe al Trionfale, propera al Vaticà i que té uns 30.000 feligresos.

L'interès del Papa, com sempre, s'adreçà principalment als infants i joves, els quals li havien fet una gran rebuda.

Un nen polonès de cinc anys, molt decidit, adreçà al Papa una petita poesia de benvinguda en la seva llengua nadiua.

Després d'això, el Papa va concelebrar la missa amb el seu vicari general per a la diòcesi de Roma, cardenal Ugo Poletti, amb el bisbe auxiliar Remigio Ragonesi, amb el rector de la parròquia, mossèn Antonio Turri, i amb els seus vicaris. Entre els assistents, el president del senat italià, Amintore Fanfani, i la seva esposa, els quals són feligresos

de San Giuseppe al Trionfale.

A l'homilia, Joan Pau II recordà la setmana de pregàries per a la unitat dels cristians. També va demanar, amb insistència, parròquies.

Després de la missa, el Papa canvià impressions amb els representants dels diversos moviments laicals actius de la parròquia i amb una família de refugiats vietnamites veïns d'aquest barri.

Acord de Roma amb el pare Schillebeeckx

La Congregació per a la Doctrina de la Fe, ha manifestat el seu acord amb el teòleg pare Schillebeeckx, en nou punts doctrinals, a la vegada que li ha demanat que aclareixi els seus ensenyaments sobre altres quatre punts nous.

El dominic manifestà a l'agència catòlica dels Estats Units que havia rebut el 20 de novembre una carta de la congregació en la qual manifestava

la seva satisfacció pels aclariments oferts en la reunió amb el comitè de la congregació, el desembre del 1979, i considera solucionats els nou punts aleshores en qüestió. "Però hi trobaren altres quatre punts, els quals haig d'aclarir", va afegir. Tots ells giren al voltant de "la meua actitud davant el magisteri de l'Església. Concretament, les preguntes fan referència a si accepto la formulació del concili de Calcedònia, el qual diu que Jesucrist és una persona amb una naturalesa divina i una naturalesa humana".

"De moment no he respost a Roma, va dir. Escriuré un article en alguna revista" per tal d'aclarir la meua opinió sobre aquest afer.

"Però jo no escriuré pas un article sobre això", va dir, sinó que aclarirà els seus punts de vista en una obra sobre un tema més ampli.

Amenaces contra el Papa davant la seva visita al Japó

Una organització de l'extrema dreta japonesa, anomenada "El nou exèrcit asiàtic", ha amenaçat amb oposar-se "a la força i per tots els mitjans possibles" a la visita del Papa al Japó, prevista per aquest mes de febrer. La policia ha rebut un missatge de set pàgines, enviat des de Grècia.

El Papa potser s'aturarà a Alaska

Una parada a Anchorage per a omplir els dipòsits de carburant abans de tornar a Roma potser s'inclourà en l'itinerari del Papa Joan Pau II en el seu pròxim viatge a les Filipines, Guam i Japó del 16 al 27 de febrer. Monsenyor Marcinkus, organitzador dels viatges del Papa, ha estat a Anchorage el 8 de gener per tal de comprovar les possibilitats i facilitats que hi ha; s'hi va reunir amb unes quaranta persones de l'arxidiòcesi.

Per la seva banda, monsenyor Hurley, arquebisbe d'Anchorage, ha manifestat en una conferència de premsa que va recomanar a Roma que el Papa faci una parada "tècnica" a Anchorage. Una parada d'aquestes exigeix temps a terra per tal de reomplir els dipòsits de l'avió i no constitueix una visita diplomàtica formal.

TERRA SANTA

7 dies. Mitja pensió: 59.900 pessetes.
Sortides, 10, 17 i 24 de febrer, 10, 17 i 24 de març, 14 i 21 d'abril
10 dies. Mitja pensió: 69.900 pessetes
Sortides 10 i 24 de febrer, 10 i 24 de març 14 i 21 d'abril
Nota. Aquestes sortides es fan des de Madrid.
Les dates subratllades tenen un suplement de 7.500 pessetes
11 dies. Mitja pensió: 86.300 pessetes.
Sortides 10 d'abril. 22 de maig. 19 de juny. 17 de juliol.
7 i 14 d'agost. 4 de setembre. 2 d'octubre. 18 i 26 de desembre.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19 - Gran Via, 654
Passeig Valldaura 266 - Tel. 254 28 49

setmanari juvenil independent
rodamón

Butlletí de subscripció
Apartat de corrus 34.060 - Barcelona

Nom i cognoms
Edat
Telèfon
Adreça
Població D.P.
se subscriu al setmanari RODAMON mitjançant el pagament de:
1.000 ptes. (anual) per taló nominal adjunt
500 ptes. (semestre) per gir núm.
per domiciliació bancària

DOMICILIACIO BANCARIA

Nom i cognoms
Sr. Director de
Agència
Senyors, els gairé que amb càrrec al meu compte/límbreta n.º
..... atenguin els rebuts que els presentarà "rodamón"
per al pagament de la meua subscripció.
Firma titular compte
Data

Cinema a casa

S'acosta l'era del vídeo

El "videocassete" està irrompent amb força al mercat espanyol. Es tracta d'un aparell que permet d'enregistrar els espais de televisió o passar cintes que ja estan muntades. També existeix la possibilitat que siguem nosaltres mateixos els realitzadors dels programes, a través de l'enregistrament del vídeo. La televisió, com a empresa o fàbrica de productes, potser desapareixerà en el futur quan aquest sistema s'hagi implantat definitivament.

El "video", aparell de què no en teníem notícia fins fa poc, és conegut des de fa temps a l'estranger. D'ací a cinc anys aquest sistema estarà ben arrelat als Estats Units. A Europa tardarà més a arribar. Depèn una mica de com evolucioni la crisi econòmica, factor que condiciona la capacitat adquisitiva dels consumidors. Els grans magatzems i les botigues especialitzades ja han començat a promocionar aquest nou producte, que ha cridat l'atenció del públic. Tal vegada el seu elevat cost ha motivat que les vendes d'aquests aparells no hagin estat massives. En el futur els seus preus s'abatiran i el producte serà més a l'abast d'una majoria de ciutadans.

Josep Ma. Baget, prestigiós comentarista de televisió a diferents publicacions i professor d'aquesta matèria a la facultat de Ciències de la Informació de Bellaterra, en ser consultat per CATALUNYA CRISTIANA sobre la repercussió que deura

tenir l'aparició del vídeo, ha manifestat que "es canviaran les relacions actuals entre l'espectador i la televisió, perquè seran els tele-espectadors mateixos els qui n'elaboraran la programació. La televisió mantindrà una sèrie de programes, com els informatius, als quals no tenen accés els particulars; però, en molts altres casos no tindrà gaire sentit que s'esforci perquè veurà reduïda la seva audiència". Caldrà, potser, que els responsables del medi televisiu es plantegin formes alternatives a les actuals, que puguin continuar atraient l'espectador. En cas contrari, no podrà fer front a la competència del vídeo.

Clubs de vídeo

El vídeo a més de ser car de compra, ho és de manteniment. Una cinta costa unes vuit mil pessetes. Per aquesta raó, s'han creat clubs de vídeo que fan

possible l'intercanvi de cintes. És l'única manera de variar de programació sense fer unes despeses gaire importants.

Segons que ha pogut saber CATALUNYA CRISTIANA a través de consultes realitzades en botigues especialitzades en la venda de vídeos i cintes, a Catalunya allò que més es ven són els dibuixos animats i les pel·lícules infantils. Aquest fet s'explica amb l'argument que el vídeo és la manera perquè els pares tinguin tranquils els fills i que no els molestin durant una bona estona. És com si els donessin una pastilla, una mena de tranquil·litzant. Aquesta política que porten a terme, alguns pares pot tenir, però, conseqüències negatives en el futur perquè la quitxalla ha de créixer d'una manera

activa i no convertir-se ja des d'un principi en un simple espectador de la vida.

Malauradament hi ha un altre tipus de pel·lícules que també es ven fàcilment. Són les classificades "S" o pornogràfiques, que rendeixen molts beneficis als seus desaprensus productors.

La videoteca

A partir de la difusió massiva del vídeo, es podrà començar a parlar de la videoteca. Així com molts col·leccionen discs o llibres, en el futur es guardaran vídeos.

Al nostre país hi ha ja a la venda un bon nombre de títols de pel·lícules i de programes ben variats. És lògic de pensar que aquesta relació es veurà nota-

blement incrementada quan les multinacionals entrin de ple en el nostre mercat. Ara per ara, els títols dels vídeos que estan a la nostra disposició no tenen, en la majoria dels casos, gaire interès.

Competència

El vídeo pot fer la competència als productes de cinema. ¿Voleu més comoditat que veure la pel·lícula o programa que vulguem estant còmodament instal·lats a casa nostra, sense estar pendents de cap horari d'emissió? Si ara el sector cinematogràfic ja es queixa de la competència —diuen que deslleial— de la televisió, el que pot passar amb la implantació del vídeo és imprevisible.

Tomàs Puntí

La sardana i la dansa

Aplecs gironins 1981

Trenta-quatre aplecs configuraran el calendari d'aquestes grans manifestacions que, entre el 8 de març i el 4 d'octubre de 1981, es desenvoluparà a les contrades gironines. Potser la novetat més remarcable, enguany, és que hi ha aplecs que han de compartir una mateixa data per a la celebració, fet que fins ara havia evitat l'Agrupació d'Aplecs Sardànics de les Comarques Gironines amb la seva tasca coordinadora; tanmateix, la cada vegada més nombrosa quantitat d'aquestes organitzacions ha impedit que es produïssin duplicitats. Però cal dir que s'ha vetllat per tal que aquestes manifestacions coincidents tinguessin lloc en punts destacats i així no es poguessin perjudicar. Concretament, el 24 de juny se celebraran els aplecs de Tordera i de Sant Joan de les Abadesses, i el diumenge següent coincidiran els aplecs de Torroella de Montgrí i de Ripoll; i també, el 2 d'agost, se celebraran aplecs a Palafrugell i a Sant Hilari Sacalm. Això no obstant, sembla que ningú no ha previst que el dia 3 de maig, mentre se celebri l'aplec de Lloret de Mar, a la capital de la comarca de la Selva tindrà lloc la festa de proclamació de Santa Coloma de Farners com a Ciutat Pubilla de la Sardana.

Altres aspectes a destacar en el calendari dels aplecs gironins del 1981 són la celebració de les primeres edicions de dos aplecs nous: els de Sant Joan de les Abadesses i de Sant Hilari Sacalm, així com la incorporació de l'aplec de Camprodon, el qual havia produït diverses polèmiques en relació a la seva inclusió en la llista d'aquestes importants manifestacions sardanistes; l'aplec de Camprodon es farà el 19 de juliol.

D'altra banda, en la relació que se'ns ha facilitat no hi consta l'aplec de Llagostera, que enguany havia d'arribar a la seva dotzena edició; cal esperar que es tracti tan sols d'una interrupció i que ben aviat s'anuncii la seva represa. Per altra part cal destacar que enguany s'escauran les noces d'argent dels aplecs de Riudarenes —el 5 d'abril— i de Girona —el 24 de maig—.

Josep Ventura

Pensant-hi bé

La cassola

Però què carat es cou en el món d'avui? Com és possible cuinar en magnífics atuell sense oli, sense aigua... Com ho farem per coure a la cassola l'arròs dels dijous, o per festejar una trobada d'amics amb una cassolada de cargols? Ni ens podran dir mai més "escuracassoles", perquè a casa no hi haurà mai més aquells gustosos sofreginats aferrats al fons de les cassoles i que arrencàvem delerosament refregant-hi crostes de pa. Mala anegada!

Les cuines de les cases en altres temps, culinàriament ben cert millors, eren veritables tallers d'artesanía gastronòmica. La ciència i l'experiència de la mestressa de casa conjugaven harmònicament els ritmes dels menjars i llur amaniment amb les possibilitats de la soldada i les preferències dels paladars domèstics. La cuina era un taller i la taula una festa. Els comensals se'n llepaven els dits.

Ara, entre preparats, congelats, embossats, enllaunats, pizzes... i sense cassoles!, tota l'artesanía culinària se n'ha anat en orris.

A les cuines modernes, amb pretensions de tocador i d'armari mirall, una cassola de terrissa fumada no hi encaixa gens. Les "senyores de la

casa" li han donat la bola, pobre cassola! La cassola no admet trampes. "Arraconem la cassola!" ha estat el crit de guerra.

Els guisofis d'avui en dia es couen en atuell ben polits. Així la lluentor del continent compensa la mala qualitat del contingut. Amb una bona gana tots quedem contents i enganyats. Menjar poc i pair bé, i al carrer.

Les necessitats de la vida moderna —o les conveniències, que de tot hi ha— han segrestat de la cuina les mestresses de casa. Treballen. Guanyen diners. Fumen "celtes". Es realitzen. Fins i tot, mare meva! juguen al bingo. Sigui com sigui, ens han gastat una bona mala jugada.

Potser més d'una vegada ens havíem llepat els dits d'un guisat d'artesanía sense dir "gràcies!" Ja la paguem cara, la ingratitud. L'altre dia, a "l'hostal de la Pedregada" hi havia una llarga corrua de gent: "Es pot menjar 'arròs a la cassola', us en recordeu?"

Estem ben cuits. Quan arribi la civilització de l'oci hauré de començar per desenterrar les cassoles.

Xesc Soliu

Costums i tradicions

El Sant Misteri de Cervere

Vet ací que l'any 1527, durant el saqueig de Roma, un soldat del conestable de Borbó furtà una relíquia de la Vera Creu. A punt de morir, a Martorell, la donà al seu confessor, el prevere Jaume Albasa, qui la cedí a Cervera la seva ciutat nadiua.

El dimoni, que tot ho enreda, eixint d'un posseït exorcitzat pel rector de Tarrós, digué que la relíquia de Cervera era autèntica, mentre que la del poble esmentat, no. El dia 6 de febrer del 1540, any d'aquesta manifestació diabòlica, hom intentà de partir la relíquia del "Lignum Crucis" per a donar-ne un tros al dessús dit rector, però el ganivet es trencà i, de l'estella de la Creu, en brollà sang. La gent, espavorida, cridava: "Misteri!, misteri!"

D'ací el nom i d'ací la festa que des d'aleshores se celebra el 6 de febrer, i durant la qual es feien tantes despeses extraordinàries que només podien menjar una arengada sencera. D'això en nasqué la dita cerverina:

"Per Sant Misteri, cap i cueta".

Antanyasses es practicaven exorcismes i els esperitats acudien en processó a l'església. Es conta que una vegada,

el sacerdot exorcista preguntà al dimoni d'un posseït, per on volia sortir.

— Pel dit gros del peu— fou la resposta.

I en sortí amb tanta fúria, que la sabata de l'alliberat reboté en la columna de pedra de la trona i hi restà, per sempre més, l'empremta d'un peu.

L'any 1619, relíquia i reliquiari foren robats per un argenter anomenat Josep Balaguer. Es feren pregàries i processons fins a poder-se recobrar la preuada joia. Del fet en restà memòria popular en forma de cançoneta:

Dones de Cervera,
quina festa feu?
La del Sant Misteri
de la Vera Creu.
Si l'haveu perdut,
si l'haveu trobat,
a dalt de l'iglésia
trobareu lo cap.

Això darrer s'explica sabent que, si bé l'autor del sacrifici pogué escapar, el seu pare, instigador del fet, fou detingut, jutjat i condemnat a mort. Com s'estilava aleshores, el seu cos fou esquarтерat escampat pels camins i el cap posat dins una gàbia de ferro penjada damunt

la porta de l'església. La gàbia encara hi perdura per a memòria del fet.

El "Dietari de Jeroni Puja-des", difereix un xic de la tradició:

"Dimarts a 9 (era pel febrer del 1621) los pares inquisidors en la isglésia de Santa Catherina màrtir (això ocorria a Barcelona) trauen a penitència, condemnan a doscents assots i desterran per tota la vida a (...) Balaguer de Cervera, lo que havia robat lo sant Misteri, y que és lo sant fust de la vera Creu. No's tractà en tota la sentència del robo sinó de las blasfèmias que havia ditas y escritas en papers que llançava contra del sant Misteri y del sacrament de la penitència, dient que'l creguessen que ell era propheta que Déu lo avia enviat. Lo endemà fou açotat".

L'il·lustre cerverí Agustí i Sanpere, en el llibre "Tornant-hi a pensar" refereix el fet d'acord amb la primera versió així com el d'un altre robatori succeït el 15 de gener del 1915. No fou trobat el lladre ni la relíquia, i el papa n'envià una altra.

Esteve Busquets i Molas.

Una feina poc agraïda, la del pagès

La vida en el camp ha experimentat notables canvis en els darrers anys. Les condicions, sortosament, ja no són tan dures. La progressiva mecanització ha fet possible que el pagès rebés una ajuda important a l'hora de fer la feina.

Continuen els avenços tècnics. Les cases comercials continuen presentant nous models. Els homes del camp necessiten màquines còmodes, ràpides i potents. La nostra societat demana un nivell alt de productivitat. En cas contrari, no es pot competir.

Malgrat que la vida en el camp ha esdevingut menys sacrificada que en èpoques anteriors, prossegueix un procés emigratori que ja s'inicià fa una colla d'anys. D'altres sectors econòmics sembla que ofereixen més atractiu als joves. Més seguretat, més diners, menys risc i més llibertat d'acció. Perquè avui dia, igual que fa cinquanta anys, el pagès està totalment lligat a la seva feina. Sempre és un dia feiner. Les festes només són per als altres.

Des de CATALUNYA CRISTIANA volem agrair molt especialment a tots els homes i dones que viuen i treballen al camp el seu esforç per realitzar aquesta feina que tant de sacrifici demana. Tant de bò que la paulatina mecanització faci que els pagesos gaudeixin d'uns nivells de vida més elevats.

Estem amb ells.

El gegant dels aires

17

amistat i ja que veig que et preocupes per ella, és permetre-li circular pels patis com als detinguts en massa. Ja pots estar content d'aquesta concessió perquè, segons llei, havent-la agafat fent foc al costat dels boers, hauria d'estar isolada i baix pany i forrellat.

L'endemà —continua el director John— com un favor especial em va permetre l'entrada al fort.

— I la va veure?

— Sí, senyora, la vaig veure i dec dir que em va deixar admirat. La senyoreta Julieta és una santa. S'estava allí voltada de dones i criatures boers, detingudes totes pel delictes d'ésser de la família dels heroics combatents. Totes se la miraven com es mira una imatge de la Verge. I ella, oblidant-se dels propis sofriments, es cuidava d'aconsellar els dels altres. Avesada a l'ofici d'infermera, curava amorosament els malalts i ferits presoners, pentinava les pobres nenes, els contava rondalles i fins els cantava cançons... Ja els dic que més que un ésser humà, la senyoreta Julieta és un àngel.

Aquí, el director John va fer una pausa, tan emocionant es sentia. Durant un instant va regnar un silenci solemni, interromput solament pels plors de la mare desolada.

— Quan la senyoreta Julieta em va veure, va allargar-me la mà somrient: —Ja ho veu —va dir-me—. Nostre Senyor deu haver pensat que ja hi ha prou infermeres als camps de batalla i ha disposat que m'agafessin per poder cuidar els que estan pressoners.

— Senyoreta —li vaig dir— He sabut la seva situació i he cuitat a venir a veure-la, fent valer totes les meves influències. Sàpiga, senyoreta Julieta, que faré tot el que pugui per la seva llibertat.

— Si Déu ho vol —va respondre ella— sortiré d'aquí com de tants altres perills. Si no m'ha de convenir així, faci's la seva santa voluntat. Després se n'anà a la seva cel·la i tornà per entregar-me aquesta carta i em va dir que procurés fer-la arribar a mans de vostès.

Aquesta va ésser la meua preocupació d'ençà que vaig sortir de la presó. Tot ho vaig intentar, però, per fi, vaig veure clarament que si confiava aquesta carta al correu, cauria en poder dels anglesos, ja que tots els vaixells que passaven per les costes del Transvaal eren objecte d'un minucios registre.

Va ésser aleshores que em vaig decidir a venir a portar-la personalment. Com que sóc súbdit anglès, m'ha estat fàcil embarcar i arribar fins aquí... I aquí la ténen.

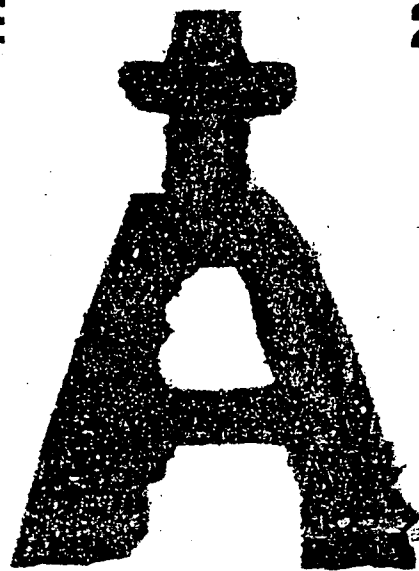
— Gràcies, estimat senyor! —va exclamar la mare, plena d'agraïment—. El que vostè ha fet per nosaltres mereix etern agraïment.

— Es molt poca cosa, senyora, el que jo he fet. El que hauria volgut és poder portar la seva estimada Julieta.

— Això... —va insinuar la bona senyora, omplint-se-li els ulls de llàgrimes.

— Això —va reprendre en Jordi amb energia— Això serà un fet! Tots es varen mirar en Jordi, que havia estat tanta estona sense parlar.

AL PALAU DELS ESPORTS (MONTJUÏC) DIUMENGE 22 FEBRER

TROBADA FESTIVA DE L'ESGLÉSIA DE BARCELONA

amb motiu de la

CLAUSURA DE L'ASSEMBLEA de 10.30 a 1 del migdia

- Cants i veus del poble de Déu en marxa
- Celebració de l'Eucaristia
- Presentació de les línies de treball pastoral per l'Arquebisbe Mons. Narcís Jubany

TOTS ELS CRISTIANS HI SOU CONVIDATS
US ESPEREM!

Racó del llenguatge

Els mots compostos

Encara ens cal considerar, entre els que s'escriuen amb guionet, aquells mots dobles o quasi dobles tan típics de la llengua catalana i tan vius a la parla popular com són: gara-gara, xano-xano, nyeu-nyeu, leri-leri, poti-poti, gori-gori, rau-rau, baliga-balaga, pengim-penjam, nyigui-nyogui, per dir-ne només uns quants entre els moltíssims d'ús freqüent. D'aquests també són els que imiten un soroll, és a dir, els onomatopeics com: xup-xup, xiu-xiu, tic-tac, xip-xap, nyigo-nyigo, ning-nang, catric-catrac, etc.

Mereixen un comentari a part per la incidència que tenen en la vida quotidiana els adjectius numerals compostos. En el món dels negocis, i cada dia més en la senzilla vida econòmica familiar, ens veiem obligats a estendre talons bancaris o altres documents on la xifra ha de ser expressada per mitjà de paraules.

Ja veieu que l'instantània setmanal que el diari Avui publica els diumenges a la pàgina "Avui 2.000", una de les preguntes del qüestionari, que sempre és el mateix, diu així: Feu els talons en català? Els entrevistats solen ser personatges catalans de l'art, la cultura o la política i amb molt poques excepcions responen afirmativament. La pregunta no és perquè sí. Apliquem-nos-la a nosaltres mateixos. Què respondríem? Excuses, la majoria. Que si no en sé, que si he rebut educació castellana, quina complicació, em falta decidir-me, quan m'hi posi... Conec una caixa d'estalvis que a més de facilitar els talonaris impresos en

català, té a disposició del públic, al costat de la taquilla, un petit formulari on s'explica clarament la manera correcta d'escriure les xifres en català. I és que en el fons és això, la por de fer el ridícul, de quedar malament. I, tanmateix, és ben senzill d'aprendre. Només cal fixar-se quan s'ha de posar guionet i quan no se n'ha de posar. Els mots milió, milions i mil no porten mai guionet, ni al davant ni al darrere. Els mots cent, cents i centes no porten mai guionet al darrere, però al davant sí. En tots els altres casos s'ha de posar guionet. I també tingueu present la desena dels vint que s'escriu amb la conjunció i entre dos guionets: vint-i-u, vint-i-dos, etc. Dit d'una altra manera: guionets només entre les desenes i les unitats, i entre les unitats i les centenes. Per exemple: un milió cent seixanta-set mil vuit-centes quaranta-dues pessetes.

Perles ortogràfiques.

Amb desig de millorament, m'avisa el pare Nolla, claretià, que a la perla ortogràfica del número 61 de Catalunya Cristiana hi ha un error. On diu: Però ni ell ni el pintor retolista han pensat... ha de dir: Però ni ell ni el pintor retolista no han pensat... Hi faltava un no per fer la frase correcta. Té tota la raó. Per part meua, una badada. I ell pot considerar-se afortunat, ha trobat una perla dintre una altra perla.

Albert Pera.

Un llibre

Un dia a molts indrets del món

Un dia a molts indrets del món és compost per set bones històries, d'episodis succeïts al Perú (o país imaginari d'Amèrica que s'hi assembla molt).

Amb llenguatge precís, de vius colors, C.E. Zalaveta és un narrador atent a tota cosa psicològica: li interessen les persones i llurs problemes: amb prou feines la geografia, els paisatges, l'ambient. Els seus contes podrien servir de guions per a fer teatre. Variat, observador, tant explica històries de persecució política —fortes i violentes— com boniques històries d'infants ("El nuevo jefe dueño de Proust").

Aquests contes agradaran especialment a totes les persones interessades pels actuals corrents literaris i socio-culturals d'Hispano-amèrica.

C.E. Zavaleta va néixer a Ancash, Perú, l'any 1928. Va estudiar a la universitat nacional major de San Marcos (Lima) i es post-graduà a les universitats de Lawrence, Kansas; Duke University, de Durham N.C.; Columbia University, de Nova York; universitat Complutense de Madrid; i London University de Londres. Catedràtic principal de la universitat nacional major de San Marcos, Lima (1958-1964), actualment és ministre conseller per a Afers Culturals de l'ambaixada del Perú a Espanya.

Al llarg de la seva vida literària ha rebut els premis següents: premi de novel·la als Jocs Florals Universitaris (1948); premi "Cuarto Centenario de la Universidad Nacional de San Marcos" (1951); premi nacional de novel·la "Ricardo Palma" (1952); premi nacional d'assaig "Manuel González Prada" (1959); premi nacional de novel·la "Ricardo Palma" (1960). I ha escrit els següents llibres: "El cínico" (novel·la curta), "La velleja" (conte), "Unas manos violentas" (conte), "Los Ingar" (novel·la curta), "El Cristo de Villenas" (conte), "Vestida de luto" (conte), "Los aprendices" (novel·la), etc., també ha realitzat una àmplia activitat en el camp de la traducció i la crítica.

**Editorial
Casals**

Casp, 79.
Barcelona 13.
Telèfs. 245 72 03 - 04

Cuina

Glòria Muntañola

"Rissois"

150 gr de llagostins	1 fulla de llorer
200 gr de rap	
100 gr. de gambes rosades	
50 gr. d'olives	Pasta
50 gr de mantega	
4 cullerades de farina	1 cullerada de mantega
1 llimona	1 pell de llimona
1 tasseta de llet	1/4 de litre d'aigua
1 copeta de xerès	200 gr de farina
1 ou	1 rovell d'ou

Poseu el rap i els llagostins amb molt poca aigua i sal, i una fulla de llorer, durant 5 minuts; després tireu-hi les gambetes i deixeu-ho coure una estona. Talleu el rap i els llagostins a trossets i deixeu senceres les gambes. Poseu en un pot cinquanta grams de mantega i quatre cullerades de farina i trebal·leu-ho una estona; després afegiu-hi, a poc a poc i treballant-ho sempre, una tasseta de llet i el suc de coure el peix després d'haver-lo colat (tot plegat, mig litre de líquid). Trebal·leu-ho a foc suau durant una estona perquè s'espesseeixi; afegiu-hi una copeta de xerès, el peix preparat i les olives tallades a trossets; rectifiqueu de sal i pebre i, fora del foc, afegiu-hi un raget de suc de llimona i un rovell d'ou. Poseu-ho en una plata perquè es refredi del tot.

PASTA: En un pot al foc, poseu-hi 1/4 de litre d'aigua amb una cullerada de mantega, una pell de llimona i una mica de sal; quan comenci a bullir, poseu-hi tota la farina d'un cop i trebal·leu-ho a foc suau fins que s'enganxi al pot. Fora del foc, deixeu-ho refredar una mica i afegiu-hi un rovell d'ou. Deixeu-ho reposar una mitja hora, cobert amb un drap. Estireu la pasta amb el rodet fins a deixar-la molt fina, afegiu-hi una cullerada de beixamel i feu com una cresta, talleu-la amb una copa de vidre perquè quedi una mitja lluna. Es fregeixen amb força oli calent. Serviu-les acompanyades de rodes de llimona.

18

Josep M.ª Folch i Torres

— Sí, mamà; sí, amics meus. La Julieta no trigarà a reunir-se amb nosaltres!

I tot dient-ho, els seus ulls brillaven de resolució.

— Però, com fill meu? Què podràs tu contra tot un exèrcit? Per bon desig que tinguis i per més que ja sé que no et falta, valor, com podràs anorrear les muralles que tanquen la fortalesa?

— Ja ho veurà!

— Per l'amor de Déu, Jordi! Senyors, jo els ho prego, tranquil·litzin-lo. Potser portat per la seva ànima valenta i generosa, no lograrà més que fer-se també agafar dels anglesos, i aleshores hauré de plorar la pèrdua de dos fills, en lloc d'un. La Julieta potser la salvarem. El senyor director hi posarà tota la seva influència!

— El senyor John —va respondre en Jordi— no pot fer més del que ha fet. Intercedir per una presonera el podria comprometre, i ben clar li va dir l'oficial anglès que la seva petició mereixia l'arrest. Tranquil·litzi's mamà; la idea que jo tinc no és tan exposada com sembla. Llegim ara la carta de la Julieta i després els comunicaré a tots el meu pla.

La carta de la presonera

Estimada mare i estimat germà meu: Estic molt contenta de poder escriure-us, perquè, a dir veritat, em creia que ja no podria tenir en molt temps noves meves. Gràcies a Déu i al senyor John, puc tenir l'esperança de que, tard o d'hora, aquesta carta arribarà a les vostres mans.

No sé per on començar; voldria dir-vos tantes coses i en tinc tantes per contar, que el més difícil és triar-les. Però com que em penso que el que us interessarà més serà saber els motius del meu empresonament, començaré per aquí.

Sens dubte us haurà estranyat, a més d'apenar-vos, el meu empresonament. Ja em veig en Jordi dient que això és una infàmia, i que tots els països civilitzats han respectat sempre les infermeres. Però és que heu de saber que jo, pobreta de mit, to fent d'infermera, em vaig veure en el cas d'agafar un fusell i fer foc. No us admireu! Si veiéssiu les dones boers com tiren i amb quin valor es llencen a la lluita! El cert és que si jo vaig fer foc no va ésser pas per ganes de fer l'heroïna, sinó per complir amb els meus deures d'infermera. Ens trobàvem en el camp de batalla. Hi havia tants ferits, que era impossible donar l'abast. Veient que se'n morien per allí, vaig demanar al cap de les nostres forces que ens deixés carros per traslladar els ferits a una masia abandonada que es veia allí a un quilòmetre. El cap em va concedir el que li demanava i, ajudades dels boers, en poc temps els vàrem tenir tots traslladats a aquella masia. Allí vàrem quedar les infermeres amb tots els ferits i vàrem estar treballant tota la nit embenant i rentant ferides. L'endemà matí, jo no sé el que va passar, però el cert és que mentre ens anàvem rellevant les infermeres per pendre algun descans, vàrem veure venir una columna

DIUMENGE 8
PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
10.03 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR.
11.25 GENT JOVE
12.35 SOBRE EL TERRENY
14.00 SET DIES
15.00 NOTICIES DEL DIUMENGE.
15.15 EL PETIT CID
15.40 LA CASA DE LA PRADERA
16.35 LES AVENTURES DE TOM SAWYER
17.05 L' "OEST" ESPANYOL
17.45 CENTENNIAL
19.20 AVANÇAMENT ESPORTIU
19.30 625 LÍNIES
20.35 ELS ÀNGELS DE CHARLIE
21.30 NOTICIES DEL DIUMENGE.
22.00 L'ESTRANY SR. DUVALIER
23.00 INFORMACIÓ ESPORTIVA

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
10.45 QUITXALLA.
14.00 REVISTA DIUMENGE
CIRCUIT ESTATAL
15.32 L'INCREDIBLE HULK
16.25 VICKIE EL VIKINGO
16.50 LAS VEGAS
17.45 FESTIVAL
19.40 LA MUSICA
21.10 MÉS ENLLÀ
21.40 LLARGMETRATGE. "Los im-
placables." (1973)
23.25 BONA NIT

DILLUNS 9
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13.30 CRÒNICA ESPORTIVA
14.00 CRÒNICA
16.00 ENTRE NOSALTRES
17.50 LLICONS DE CATALA
CIRCUIT ESTATAL
14.30 GENT AVUI

15.00 TELEDIARI. Primera edició.
15.30 GASETA CULTURAL
15.45 D'APROP
16.15 EN FAMILIA
18.32 BARRIO SESAMO
19.00 LA MANSION DE LOS PLAFF
19.38 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.40 AQUI ESTA BOOMER
20.10 ELS QUATRE CANTONS
21.00 TELEDIARI. Segona edició.
21.30 300 MILIONS
22.35 GRANS RELATS. "Rebeca."
23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
18.15 ENTRE NOSALTRES.
19.15 LLICONS DE CATALA.
23.30 CRÒNICA-2
CIRCUIT ESTATAL
19.47 REDACCIÓ DE NIT
20.35 REVISTA DE CINE
21.50 OPINIÓ PUBLICA
22.25 A FONS
23.25 BONA NIT

DIMARTS 10
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13.30 SIGNES
14.00 CRÒNICA
16.50 SET DIES
17.50 LLICONS DE CATALA

CIRCUIT ESTATAL
14.30 GENT AVUI
15.00 TELEDIARI. Primera edició.
15.30 GASETA CULTURAL
15.45 REVISTA DE PREMSA
16.15 HOTEL FAWLT
18.32 BARRIO SESAMO
19.00 HOBBO
19.38 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.35 UN MÓN PER A ELLS
20.25 REVISTA DE TOROS
21.00 TELEDIARI. Segona edició.
21.30 PRIMERA PAGINA
22.35 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo."
23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
18.15 SET DIES. (Repetició.)
19.15 LLICONS DE CATALA.
23.30 CRÒNICA-2
CIRCUIT ESTATAL
19.47 REDACCIÓ DE NIT
20.35 POLIESPORTIU
21.00 RETRAT EN VIU
22.00 TRIBUNA DE LA CULTURA
22.50 FLAMENC
23.20 BONA NIT

DIMECRES 11
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13.30 CATALUNYA A FONS
14.00 CRÒNICA
16.50 CITA AMB...
17.50 LLICONS DE CATALA
CIRCUIT ESTATAL
14.30 GENT AVUI
15.00 TELEDIARI. Primera edició.
15.30 GASETA CULTURAL
15.45 VIURE CADA DIA
16.15 EN EL PRINCIPIO
18.32 BARRIO SESAMO
19.00 TOM I JERRY
19.08 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.10 CINE ESPANYOL "Oscuros
sueños de agosto." (1967)
21.00 TELEDIARI. Segona edició.
21.30 SU TURNO
22.35 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo."
23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
18.15 CITA AMB...
19.15 LLICONS DE CATALA
23.30 CRÒNICA-2

CIRCUIT ESTATAL
19.47 REDACCIÓ DE NIT
20.35 POLIESPORTIU
21.00 MUSICAL POP
22.00 TRIBUNA INTERNACIONAL
22.50 IMATGES
23.25 BONA NIT

DIJOUS 12
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13.30 LES NOSTRES COSES
14.00 CRÒNICA
16.50 VOSTÈ PREGUNTA
17.50 LLICONS DE CATALA
CIRCUIT ESTATAL
14.30 GENT AVUI
15.00 TELEDIARI. Primera edició.
15.30 GASETA CULTURAL
15.45 MIRADOR DELS ESPORTS
16.15 ESTRANYA PARELLA
18.32 BARRIO SESAMO
19.00 EL CIRC DE TVE
19.58 EL LIBRO GORDO DE PETETE
20.00 DOCTOR A CASA
20.25 EL CANTO DE UN DURO
21.00 TELEDIARI. Segona edició.
21.30 TEATRE BREU. "La juerga".
22.05 HOLLYWOOD
22.35 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo."
23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
18.15 VOSTÈ PREGUNTA.
19.15 LLICONS DE CATALA.
23.30 CRÒNICA-2
CIRCUIT ESTATAL
19.47 REDACCIÓ DE NIT
20.35 POLIESPORTIU
21.00 TROBADA AMB LES LLETRES
22.00 TRIBUNA ECONÒMICA
22.50 HORIZONS
23.25 BONA NIT

DIVENDRES 13
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13.30 BARCELONA/RTVE
14.00 CRÒNICA
CIRCUIT ESTATAL
14.30 GENT AVUI
15.00 TELEDIARI. Primera edició.
15.30 COSES

19.05 LES AVENTURES DE GUILLEM
19.28 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.30 AMB VUIT N'HI HA PROU
20.25 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI. Segona edició.
21.30 EL TEATRE EN EL MÓN. "Bri-
tánico", de Jean Racine.
23.45 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
23.30 CRÒNICA-2
CIRCUIT ESTATAL
19.47 REDACCIÓ DE NIT
20.35 POLIESPORTIU
21.00 LLARGMETRATGE. Cicle Ha-
rold Lloyd.
22.25 LA DANSA
23.05 BONA NIT

DISSABTE 14
PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
10.45 QUITXALLA
CIRCUIT ESTATAL
12.00 DE DOTZE A DUES
14.00 PARLAMENT
15.00 NOTICIES DEL DISSABTE.
Primera edició.
15.15 DON QUIJOTE DE LA MANCHA
15.45 PRIMERA SESSIÓ. "El arque-
ro del bosque de Sherwood."
17.10 DIBUIXOS ANIMATS
17.30 APLAUSO
19.30 VACANCES A LA MAR
20.30 INFORME SETMANAL
21.30 NOTICIES DEL DISSABTE.
22.05 DISSABTE CINE... "La reina
virgen." (1953)
24.00 BONA NIT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
14.00 REVISTA DISSABTE
CIRCUIT ESTATAL
15.32 HAWAI 5-0
16.20 LOS LOCOS DE LA GALAXIA
16.45 LOU GRANT
17.35 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.05 DOCUMENTAL
20.05 CICLE CARY GRANT.

Guia editorial

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

EXERCICIS ESPIRITUALS

Organitzada per l'Obra d'Exercicis Parroquials, se celebrarà una Tanda d'Exercicis en recés complet, a Tiana, del 23 al 28 de febrer, per a homes, dirigida pel pare Solé-Assens, S.J.

Per a més informació i inscripcions, a la O.E.P., Durán i Bas, 9
Telèfon 301 16 26

ISRAEL

Compro col.lecció de segells d'aquest país. També sèries soltes.

Telèfon: 2538067
(vespres)

¡No se sienta solo, siéntese con un libro!

- Jean Vanier: COMUNIDAD, LUGAR DE PERDON Y FIESTA.
- Cardenal Eduardo F. Pironio: POBREZA Y ESPERANZA EN MARIA.
- Jean Lafrance: LA ORACION DEL CORAZON.
- André Seve: JESUS ES ASI.
- Max Thurian: CARTA A UN HERMANO CATOLICO.
- Pierre-André Liège: ID Y ENSEÑAD.
- Catherine de Hueck Doherty: PUSTINIA. ESPIRITUALIDAD RUSA PARA EL HOMBRE OCCIDENTAL.
- Joan Bestard: MUNDO DE HOY Y FE CRISTIANA.

narcea, s. a. de ediciones

Doctor Federico Rubio y Galí, 89. Madrid-20
Teléfono 254 64 84. Distribución: 254 61 02

XV ANIVERSARI
PATUFETS I TIMBALERS
ORQUESTRA JOVENTUT
PERCUSSIONISTA BARCELONA

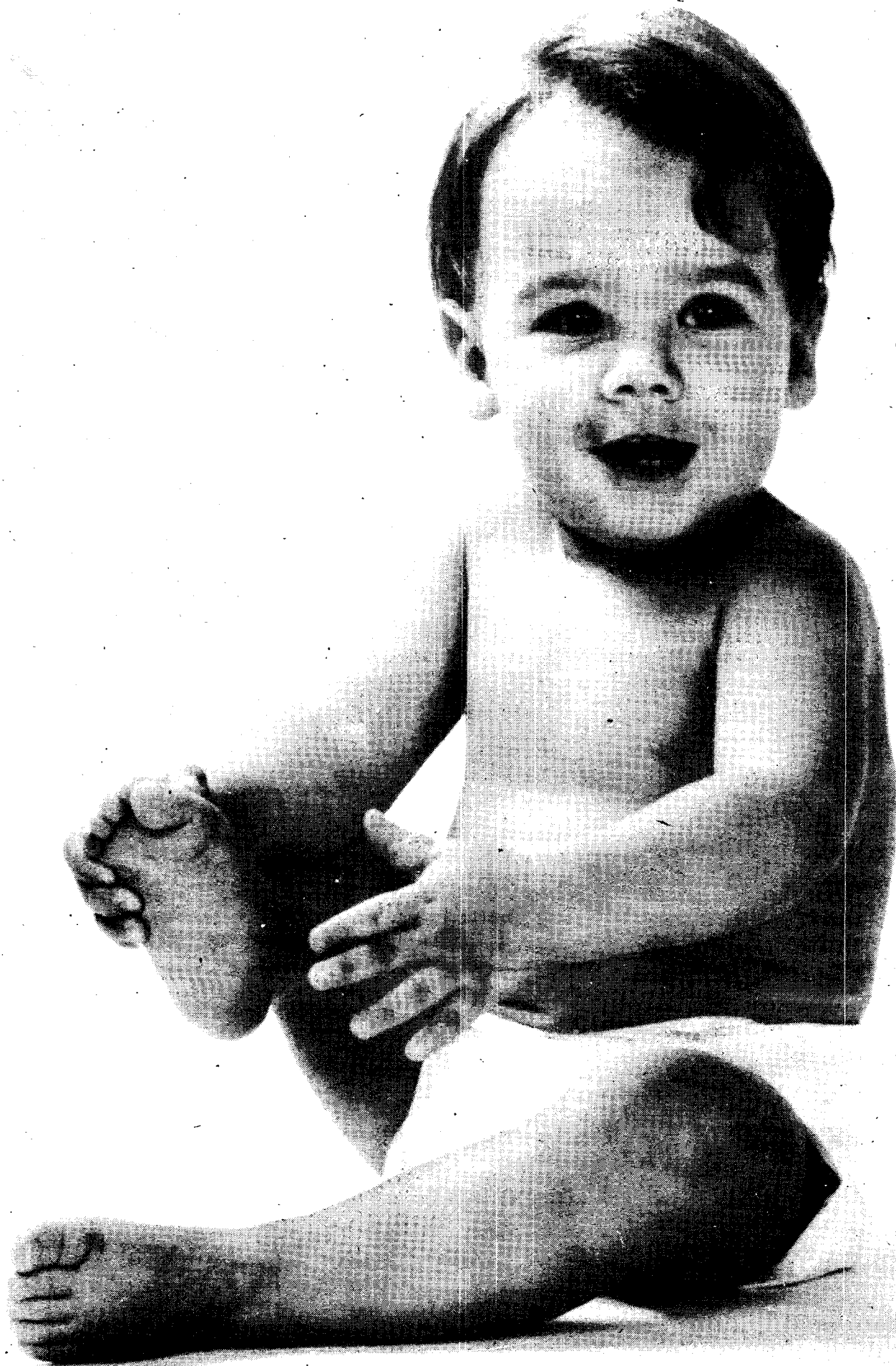
amb la col·laboració de
CONJUNT DE FLAUTES DE BEC JOAN BRUDIEU
ESCOLANIA CORAL DE NOSTRA SENYORA
de les Escoles Pies de Barcelona
ORFEO LAUDATE
JORDI COLOMER FRANCESC PI
JOAN PUIGDELLVOL JORDI COLOMER
ANGEL COLOMER DEL ROMERO
maestres directores

EN PROGRAMA
CONCERTO GROSSO Op. 3 N.º II VIVALDI
SET CANçons POPULARS CATALANES
BUDAPEST Cantata breu de KUKORICA-GYÖRGY
Astor, Bartók, Beethoven, Berlioz, Britten, Dvorak,
Guarnieri, Handel, Kodály, Prokofiev, Ravel, Stravinsky, Tchaikovsky, Vivaldi, Wagner

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Diumenge, 8 de febrer del 1981, a les 19 h de la tarda
Localitat: Venda de localitats a les taquilles del Palau,
de 17 a 21 h. Descomptes especials per a estudiants.

benestar des del començament...

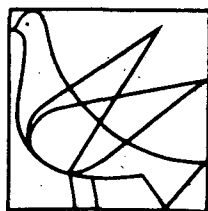

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

**CALÇETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB

LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIENE

Barcelona Teatre

Casal Claret. Nàpols, 350. Diumenge a les 12 del migdia, titelles a càrrec del grup juvenil de titelles del Casal Claret. L'entrada és gratuïta.

Lluïsos de Gràcia. Plaça del Nord, 7. Durant tot el mes de febrer, dissabtes i diumenges a les 5,30 de la tarda, "La Blanca rosa sirena de la mar blava" pel grup Teatre de Confetti. Obra que ha merescut al premi a la millor obra artística i accésit al millor espectacle inèdit al passat festival de Teatre de Sitges. És un espectacle molt divertit per a tothom.

Sana Sant Medit. Constitució, 17. Diumenge, a les 6 de la tarda, representació de "Les aventures d'en Massagran". Una esci-ficació molt divertida a la coneguda novel·la d'en Josep Maria Folch i Torres. A càrrec del grup juvenil de teatre del Casal Claret.

Teatre Romea. Hospital, 51. Dins el cicle de teatre Cavall Fort, diumenge a les 11 del matí, representació de "L'Illa del tresor". Aquesta obra explica les aventures d'uns pirates i d'un tresor amagat. A càrrec de l'aula de teatre de la Institució Montserrat.

Fundació Miró. Parc de Montjuïc. Dissabtes a les 5,30, diumenges a les 11,30 i una del migdia, tot aquest mes de febrer, el grup La Trepa presenta l'obra "Les joguines oblidades". Un muntatge teatral que mostra als infants la creativitat i la imaginació que poden desenvolupar certes joguines. Molt recomanable entre els 5 i els 10 anys. L'entrada és de 150 pessetes.

Turó Parc. Tots els diumenges a les 12,30 del migdia els titelles Anglès amb el seu espectacle "Pallassos de fira". L'entrada és de 100 pessetes.

Teatre Regina. Sèneca, 22. Fins el 8 de febrer, "Mort accidental d'un anarquista". Diumenge a les 5 de la tarda i a les 8 del vespre. A les 5, l'entrada és de 250 pessetes. Molt recomanable a partir dels dotze anys.

Animació cultural

Primeres Jornades Catalanes del llibre per a infants

Aquest diumenge, a partir de les 11 del matí, a l'antic hospital de la Santa Creu —carrer de l'Hospital, 56— hom organitza una festa infantil, sota la denominació "Ara va de contes", amb la participació de grups de titelles, dansa i animació.

Cinema

Apsi. Sant Elies, 23. Dissabte i diumenge a les 4,30 de la tarda, "La magia de Lassie" (aventures d'una gosseta), i "Herbie en el Gran Prix de Montecarlo" (aventures d'un cotxe que pensa). Molt recomanables per a nens i nenes entre els 6 i els 12 anys.

C.C. Sants. Jocs Florals, 33. Dissabte i diumenge a partir de les 4 de la tarda, "El teléfono" (policiaca amb Charles Bronson) i complement.

Cinema del Carme. Sant Antoni Abat, 12. Dissabte a les 11 del matí, diumenge a les 5 de la tarda, "Simón y Mateo" (divertides aventures de dos camionistes).

Maristes de la Immaculada. València-Roger de Flor. Diumenge, a les 5 de la tarda, "Oscar, Kina y el lasser" (aventures de dos infants i una oca) y "Kung-Fu al servicio de la Interpol (arts marciais).

Sala Sarrià. Passeig Sant Joan Bosco, 74. Diumenge a les 5 de la tarda, "El corsario negro" (aventures amb "Sandokan") i "Comandos" (aventures bèl·liques).

Sant Vicenç de Sarrià. Major de Sarrià, 117. Diumenge, a les 5 de la tarda, "Nevada exprés" (aventures) i "Blancanieves".

Comarques

Mataró. Al parc municipal, a la tarda, cançons populars amb Angel Doban.

Manresa. A la sala Loyola, a les 5 de la tarda, presentació de l'espectacle d'il·lusionisme "L'armari del senyor Magí" pel grup La capsa Màgica (Rialles).

Badalona. Al Círcol Catòlic, a les 6 de la tarda, "Scala-wag" (pota de fusta); aventures d'un nen que es vol fer amb un tresor. (Rialles).

Diumenge

La Garriga. Al Patronat, a les 5,30 de la tarda, "El Príncipe azul" (Rialles).

Olot. Al cinema Ideal, a les 12 del migdia, "Chili, Chala, —el mago—" pel·lícula hongaresa en color. (Rialles).

Sant Celoni. A l'Ateneu, a les 5 de la tarda, presentació de "Confitura de pallassos" amb Pep Saltimbanqui i Bucoi (Rialles).

Terrassa. Al Centre Cultural, a les 12 del migdia, "En Gustí lladre" pel grup A-71. (Rialles).

Vilafranca del Penedès. A l'escola Pau Boada, a les 6 de la tarda, "Tintín en el templo del sol" (dibuixos animats). (Rialles).

Reus. Al teatre Brevium, a les 12 del migdia, actuació de la Cia. Infima La Puça.

Torelló. A la Ronda del Puig, a les 4 de la tarda, cançons amb Angel Daban.

Tarragona. Club Maginet. El club Maginet organitza per a tot el mes de febrer el 1er Concurs de Dibuix i Pintura sobre Tarragona. II Curset i 1er Campionat d'escacs. II Campionat Social de Tennis de Taula.

Carme Anfosso.

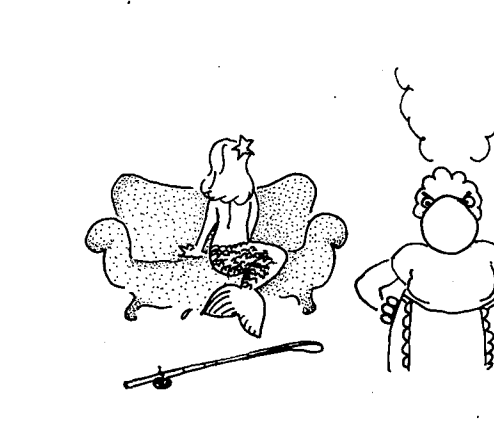
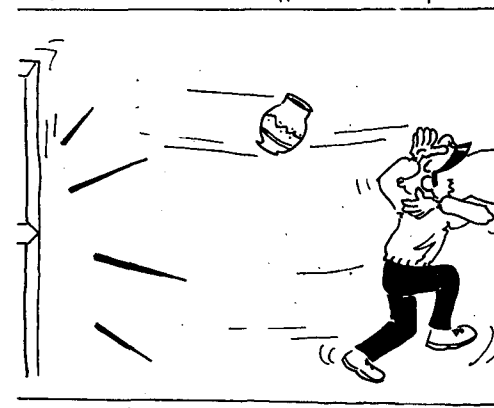
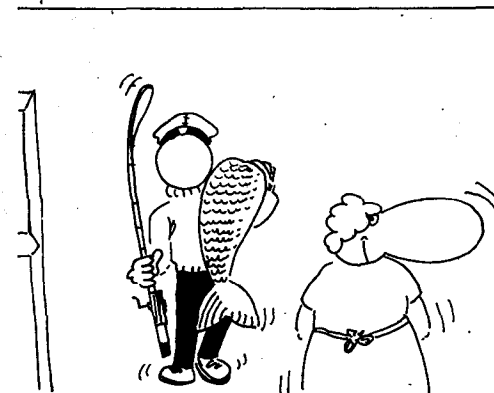
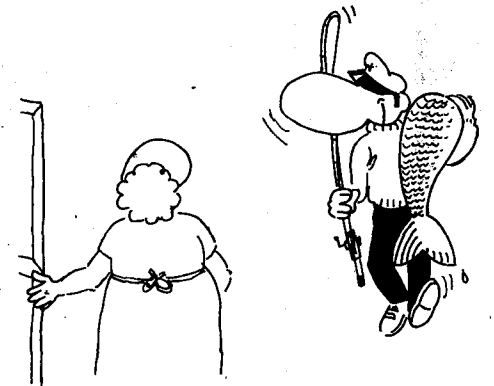
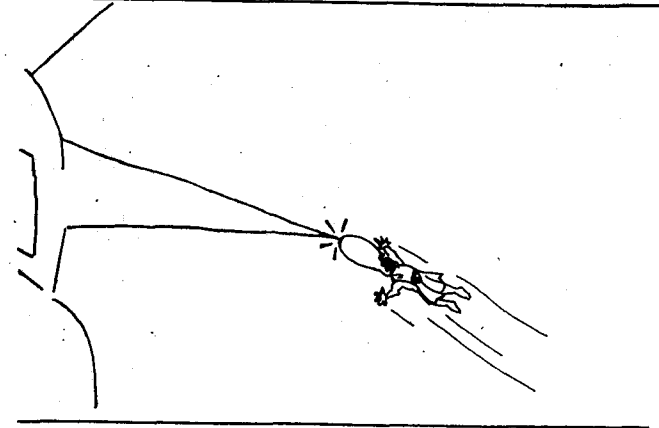
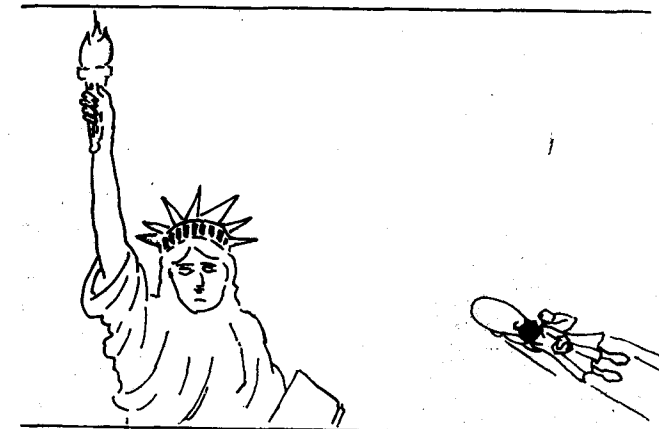
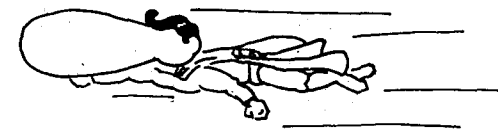
SOLUCIÓ

— Els deu noms: Escales, Terradets, Siurana, Sau, Susqueda, Flix, Oliana, Barasona, Canelles, Baells.

— El verset: "Vorejant el llac de Galilea veié Simó i Andreu, el germà de Simó. Mc. IX, VI.

ELS NINOTS D'EN Mic

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet

Capítol novè.- La multiplicació dels pans

49.- Una gran gentada seguia Jesús i escoltava les seves paraules. Hom diria que no es cansaven d'escoltar la Paraula de Déu dels llavis de Jesús. Ell els ensenyava l'Evangeli, i els parlava amb paraules fàcils de comprendre.

50.- "Estimeu Déu sobre totes les coses, amb tot el cor i amb tota l'ànima, i el proïsme com a vosaltres mateixos", deia i repetia Jesús. Aquests dos manaments són com el resum de la Llei i dels profetes".

51.- "Perdoneu i se us perdonarà; no condemneu i no sereu condemnats", afegia. "Féu com el Pare del cel, que estima tothom i fa sortir el bell sol per als bons i per als dolents". "La Llei era bona, però jo he vingut a donar-li el complement que li calia per arribar a la perfecció".

52.- "Feliços els nets de cor, perquè ells veuran Déu. Benaürats els humils i els mansuets, benaurats els pacífics, benaurats els qui plóren perquè seran consolats; beneurats els perseguits per haver fet bones obres. Alegreu-vos i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel".

53.- La gent s'oblidava fins i tot de menjar. Per això Jesús va manar que s'asseguessin sobre l'herba i, prenent uns pans i uns peixos, els beneí, els partí, i els anava donant als seus deixebles perquè els repartissin entre tots els assistents.

54.- La gran gentada havia menjat a pler. I recollint les sobres dels bocins, n'ompliren encara dotze cistelles. La gent en veure el miracle que havia fet, exclamà: "Aquest és veritablement el profeta que havia de venir al món".

Actituds Cristianes.- Educació per a escoltar la Paraula de Déu. Sentir un veritable afany per la lectura de la Bíblia. Assistir a cursos bíblics per tal d'aprofundir l'autèntic sentit que anima la Paraula de Déu (II Cor 3,6). Saber que Jesús passà la vida fent el bé, però no va poder agradar a tothom: No ficar-se a judicar qui és bo i qui no ho és, per tal com tots tenim coses bones i d'altres que no ho són; la frontera passa pel cor de cadascú. Educació per a compartir. "Fa més feliç donar que rebre" (Act. 20,35). Saber que Déu multiplica la llavor, el pa i l'eucaristia; i que ens cal compartir-ho tot amb els germans.

INTRODUCCIÓ A LA GRAMÀTICA

TEMA 16 (Les relacions circumstancials)

Suposem la frase següent: *La meua germana broda una bandera.* Al voltant del fet de brodar la bandera es poden relacionar una sèrie de circumstàncies diverses.

Per exemple: *La broda amb or i argent. La broda durant les hores de classe.* Totes aquestes circumstàncies poden ésser expressades en una sola frase en forma de complements o elements complementaris. Diem: *La meua germana broda una bandera amb or i argent durant les hores de classe.*

Posem un altre exemple: *Jo he trobat una pilota.* Les circumstàncies que acompanyen aquesta troballa són: *He trobat la pilota al jardí. L'he trobada sota d'un arbre. L'he trobada entre la molsa.* La construcció serà: *Jo he trobat una pilota al jardí, sota d'un arbre, entre la molsa.*

Posem un altre exemple: *El nen dorm.* La seva manera de dormir és descansada. La construcció pot ésser: *El nen dorm descansadament.*

Com es pot comprovar, les circumstàncies que acompanyen un fet són molt variades.

Els mots que serveixen per a expressar-les també són mots complementaris i formen el que en Gramàtica s'anomenen *determinacions circumstancials.*

Observeu un fet que té molta importància. Les determinacions circumstancials sempre complementen el verb, així com els mots complementaris sempre es refereixen a un nom. Vegem-ho en els exemples anteriors:

La meua germana broda una bandera { *amb or i argent*
durant les hores de classe

és a dir: *broda amb or i argent; broda durant les hores de classe.*

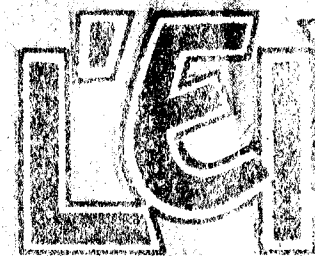
Jo he trobat una pilota { *al jardí*
sota d'un arbre
entre la molsa.

és a dir: *he trobat la pilota al jardí; l'he trobada sota l'arbre; l'he trobada entre la molsa.*

El nen dorm descansadament

és a dir: *dorm d'una manera descansada.*

EXERCICI. — Apliqueu determinacions circumstancials a les frases incompletes que segueixen: *La meua germana escriu... El tren passa... Les plantes creixen... Aquell noi vesteix... La paret s'ha ensorrat... El tenor canta... El pobre animal corria... Pintava la paret... El jardiner rega... Els meus companys llegeixen...*

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

El plor de l'Amadeu

Oi que em deixeu explicar el que va succeir a casa el dia de cap d'any? Doncs mireu: A casa hi havia el tragí de la festa. Venien convidats familiars nostres, i els esperàvem amb veritable alegria. La mare, el pare, la meua germana i jo estàvem atrafegats preparant el dinar, la taula i la casa.

Varen trucar a la porta. La meua germana i jo varem córrer a obrir tot cridant: Mare, els oncles ja són aquí! Però, no... era l'Amadeu.

— *Passeu, passeu, Amadeu; cridarem la mare. (L'Amadeu estava trist).*

— *Gràcies.*

— *I, doncs, Amadeu, què hi ha de nou?*

— *Abans de res, Roser, vull excusar-me per molestar-vos en aquest dia i en aquesta hora.*

— *Cap molèstia. Ja ho sabeu: per als amics, aquí és casa vostra.*

— *No podia, jo tot sol, guardar-me al cor aquesta mala notícia.*

(L'Amadeu esclatà a plorar. Es veia ben bé que passava una pena molt gran).

La Pepeta està molt malalta. Ha vingut el metge. No hi ha res a fer...

— *Mare, ara també plores tu? Per què plora tant l'Amadeu?*

— *Perquè amb la seva dona s'estimen molt.*

— *Però si ja són molt vells!*

— *Per això mateix, el seu amor és com un arbre gegant que té arrels molt fondes i una brancada molt gran.*

— *I per què ve aquí casa?*

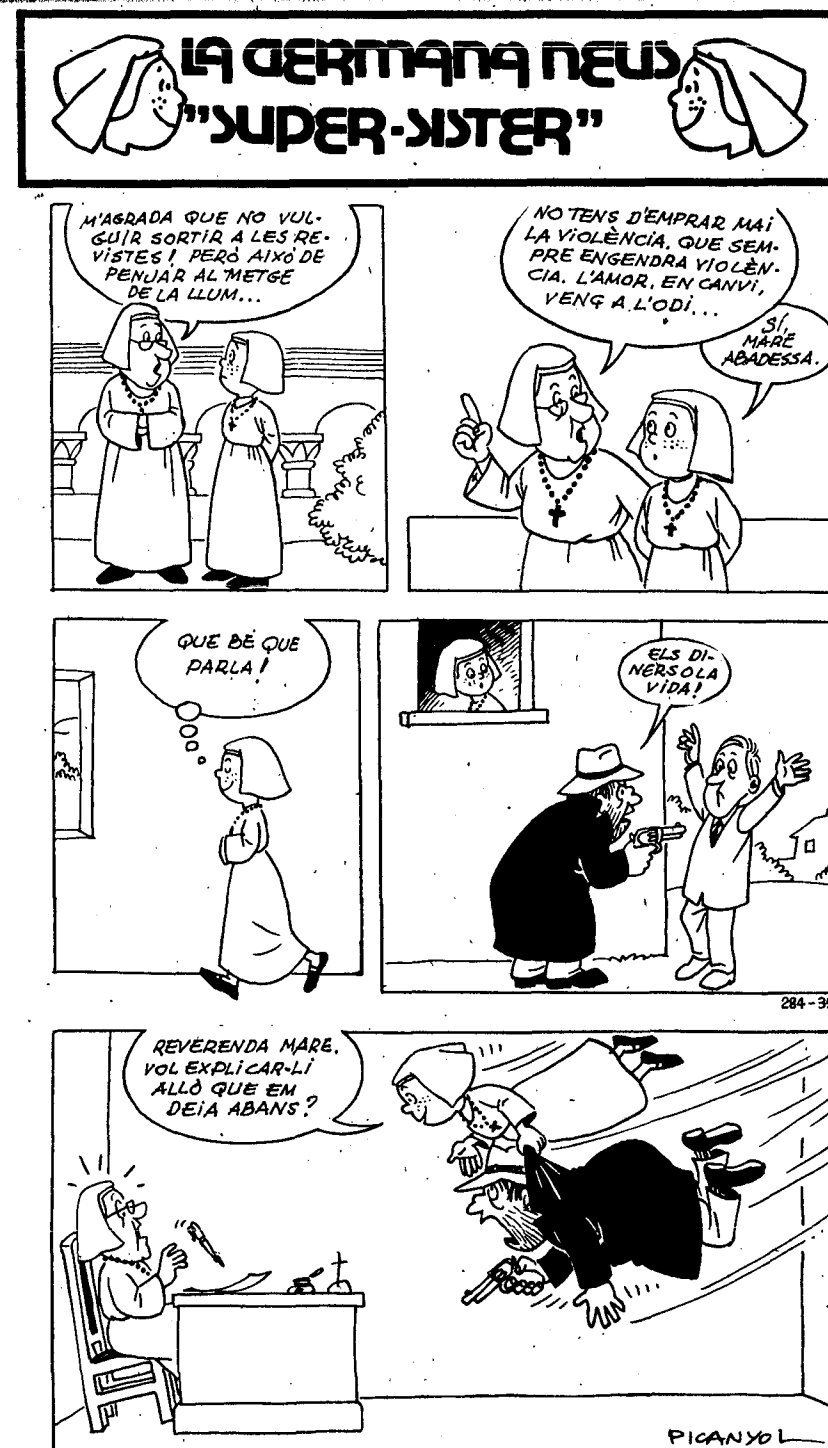
— *Perquè sap que l'escoltem, l'estimem i fem el que podem per ajudar-los i fer-los companyia. A mitja tarda hi anirem amb el pare?*

— *Digues-li que jo també hi aniria, però sóc petit i no sabia què dir. Resaré per ells, eh?*

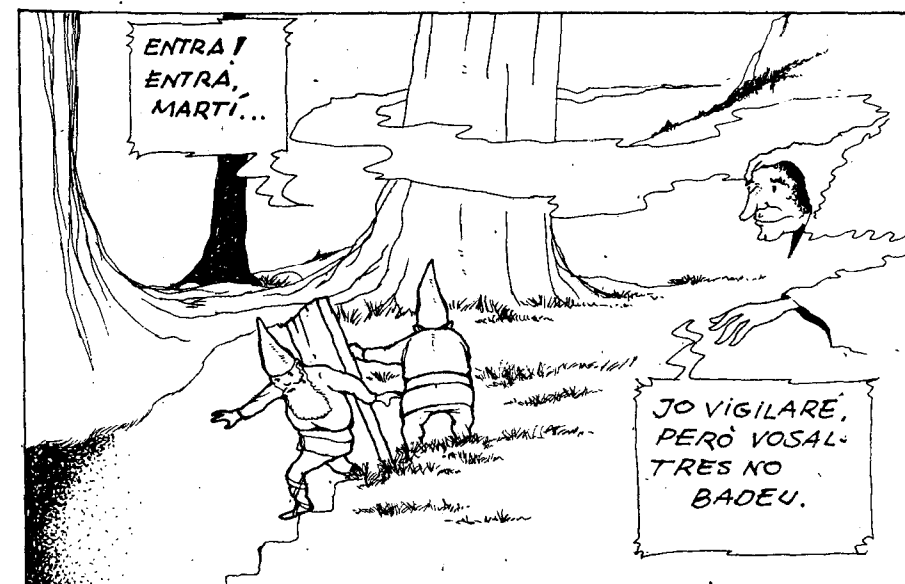
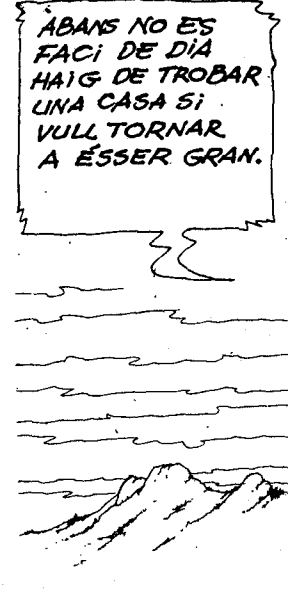
— *Sí.*

La Pepeta, el gran amor de l'Amadeu, ja és al cel.

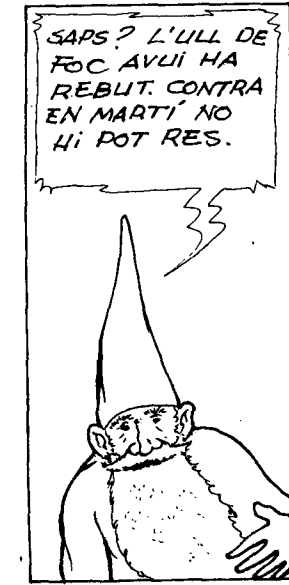
L'EXERCIT

LA CIUTAT, EL POBLE, LA COMARCA.

EL FOLLET PORTA EN MARTÍ A L'INTERIOR DE LA SEVA CASA FETA SOTA UN ARBRE... LI PRESENTA LA SEVA DONA...

T'AGRADA FER NINOTS?

Envieu-los a "CATALUNYA CRISTIANA" "L'EIXERIT" València 244. Barcelona (7) Indicant: nom, cognoms, edat i adreça.

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

Tots heu sentit parlar d'en Patufet, oi? També sabeu, n'estic segur, que a Barcelona es publicà un setmanari que es deia així, "En Patufet", que dirigia en Josep Ma. Folch i Torres, i que féu una tasca molt important. Perquè ajudà, i molt a aconseguir que els nois de Catalunya fossin més bons i més catalans. Potser, però, no sabeu qui fou el personatge que donà nom al setmanari perquè ningú no us ha explicat la rondalla d'en Patufet. Heus-la ací tal com la va recollir en Joan Amades.

En Patufet

Vet aquí que una vegada hi havia un pare i una mare que tenien un fill tan petit com un gra de mill i molt treballador. Tot ho volia fer i per tot arreu volia anar. Un dia la seva mare anava a tirar safrà a l'olla i es va trobar que no en tenia, i en Patufet va dir:

— Ja n'hi aniré a comprar jo, ja n'hi aniré a comprar jo.

I la seva mare de cap manera no ho volia, perquè deia que tan petit com era la gent no el veuria i el trepitjarien; però en Patufet li va dir que ja aniria cantant pel carrer i així la gent, si no el veien, el sentirien.

I pel camí cantava perquè la gent el sentís i no l'aixafés:

Pim pam
Dones no em xafeu
pim pam
dones no em xafeu

Va arribar a la tenda i és posà a cridar:

— Un xavo de safrà, un xavo de safrà.

I el botiguer enlloc no veia ningú i tot era dir:

— Qui crida, si no veig ningú?
I en Patufet li contestava:

— Que no em veieu? Sóc aquí i vull que em doneu un xavo de safrà.

I el botiguer mira que mira i només veia un xavo que és bellugava.

Va recollir el xavo i vinga mirar i no veia pas qui era el qui portava. Va agafar la dinada de safrà i la va posar a terra al mateix lloc d'on havia collit el xavo i va quedar damunt d'en Patufet, que la va agafar i s'en va anar.

Quansa mare el va veure amb el xavo de safrà va estar tota contenta, i en Patufet tot satisfet li va demanar que el deixés anar a portar el dinar al seu pare. La seva mare de cap manera no ho volia perquè deia que no podria alçar el cistell del dinar; però en Patufet el va gafar i se'l va carregar al coll com si res, i quan la seva mare va veure que tenia tanta força l'hi va deixar anar.

Pel camí no parava de cantar:
Pim pam
dones no em xafeu
Pim pam
dones no em xafeu

Però heus ací que pel camí se li va posar a ploure. I per no mullar-se ni ell ni el dinar, en Patufet va amagar-se sota una fulla de col; i va venir un bou i

es va menjar la col, i junt amb la col, en

Patufet i el cistell del dinar. El seu pare espera que esperaràs i, en veure que no li duïen el dinar, tot enutjat se'n va anar cap a casa seva i va moure un sagramental a la seva dona. La mare li va dir que l'hi havia enviat pel minyonet i aleshores tot va ésser passar ànsia per saber que li havia pogut passar. I el seu pare i la seva mare tot era cridar:

Patufet on ets?
Patufet on ets?
I en Patufet contestava:
A la panxa del bou
que no hi neva ni plou,
quan el bou farà un pet
sortirà en Patufet.

I el seu pare i la seva mare no el sentien i no paraven de cridar i més cridar:

Patufet on ets?
I en Patufet sempre contestava:
A la panxa del bou
que no hi neva ni plou
Quan el bou farà un pet
sortirà en Patufet

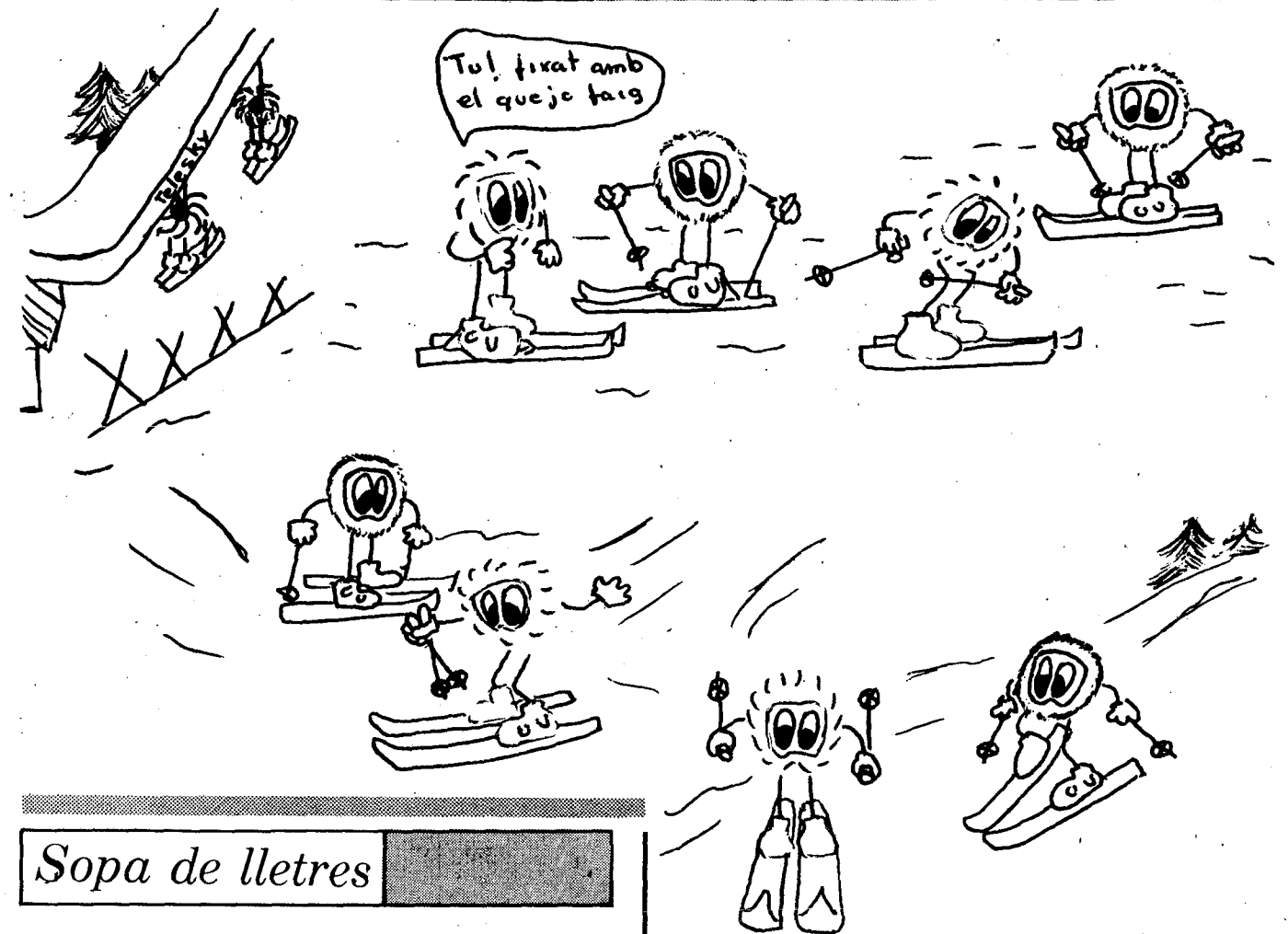
I el bou el va fer i va sortir en Patufet. I els seus pares varen estar molt contents i satisfets de tenir un noi tan eixerit, encara que no fos més gran que un gra de mill.

La Capsa de les Paraules

Saps què és o què vol dir:

Mill-
Safrà
Xavo
Dinada

Els eixerits col·laboren

Sopa de lletres

per TONI

L	E	C	T	N	O	J	S	A	C	J
G	U	I	E	S	E	S	P	J	C	A
R	T	T	I	A	E	N	T	J	I	E
L	S	R	I	S	R	A	A	E	R	L
T	A	E	S	J	E	N	E	B	T	
R	B	A	A	R	E	N	R	C	A	A
N	A	I	D	N	A	G	N	T	T	P
E	L	A	R	U	E	N	A	T	N	E
R	T	R	A	N	E	I	X	U	A	T
A	I	E	N	M	I	G	O	E	C	L
M	C	J	T	N	A	L	T	A	A	R

Buscar el nom de set mars que voregin a Europa. Amb les lletres restants trobareu un fragment del llibre del Exòde.

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

DANONE

Aliments frescos i naturals

YOGHOURT

DANONE

Aliments frescos i naturals